

Orson Scott Card

Oko za oko

(ikarie 1997/05)

Můžeš mluvit, Micku. Pověz nám všechno. Budeme poslouchat.

Asi bych měl začít tím, že vím, že jsem dělal hrozný věci. Jenom trochu slušnej člověk nechodí po světě a nezabíjí lidi. Ani tehdy, když se jich při tom nemusí dotknout. I když to může udělat tak, aby vůbec nikoho nenapadlo, že to byla vražda, měl by se snažit to nedělat.

Kdo tě to naučil?

Nikdo. Teda, určitě to nebylo v knížkách v baptistický nedělní škole – tam nám říkali pořád dokola, že nemáme lhát, porušovat svátek a pít alkohol. O zabíjení nemluvili. Já bych ale řekl, že Hospodin zabíjení občas bral, třeba když si k tomu Samson vzal oslí čelist. Tisíc chlapů mrtvejch, ale bylo to fajn, protože to byli Filištíňští. Nebo zapalovat liškám ocasy. Samson byl magor, ale svejch pár stránek v Bibli má.

Podle mě je Ježíš snad jediná postava, o který se v Bibli víc píše, a přitom lidem říkala, že nemají zabíjet. A stejně tam najdete třeba to, jak Bůh potrestal chlapa s manželkou, kteří si z příspěvku pro církev dali něco stranou. Však se o tom televizní kazatelé něco nakecali. Ne na to, že nemám zabíjet lidi, jsem nepřišel proto, že jsem chodil do náboženství.

Víte, co si myslím? Myslím, že za to mohl loket Vondela Conea. V baptistickým dětským domově v Edenu v Severní Karolíně jsme hráli basket vlastně pořád. Sice na hrbolatým prašným hřišti, ale brali jsme to tak, že to je součást hry, když nikdy nevíme, jak se balón odrazí. To, co ti hoši v NBA hrajou na rovný hladký podlaze, to se hodí pro panenky.

Hráli jsme basket, protože moc jiných věcí se dělat nedalo. V televizi nešlo nic jiného než kazatelé. Všechno to byly kabelovky – Falwell ze severu z Lynchburgu, Jim a Tammy z Charlotte, odvázaney Jimmy Swaggart, ušláplej Ernest Ainglee a Billy Graham, co vypadal jako výkonný viceprezident samotnýho Pánaboha – to

bylo všechno, co nám naše televize kdy ukázala, takže není divu, že jsme celý rok trávili dny na basketbalovém hřišti.

Když na to přijde, Vendel Cone nebyl nijak zvlášť vysoký, nebyl žádný mistr ve střelbě a každé druhé na hřišti uměl driblovat stejně dobře jako on. Jenže měl lokty. Když vás trefil někdo jiný, byla to náhoda. Jenže když se s vaším obličejem potkal loket Vendela Conea, s gustem vám protlačil nos uchem. A to si pište, že jsme se všichni rychle naučili dělat mu místo. Mohl si vystřelit, kdy chtěl, a doskočit si pro každé balón.

Ale my jsme to vyřešili. Jednoduše jsme jeho koše nepočítali. Skóre jsme vyvolávali a když dal koš on, jako by se nic nestalo. Křičel po nás, hádal se, a my jsme tam všichni stáli, kývali a přisvědčovali, aby sme to od něj neschytili, a když pak dal někdo další koš, vyvolali jsme skóre – a zas bez těch Vendelových bodů. Ten kluk z toho šlel. Řval po nás, až mu oči lezly z důlků, ale ty jeho našvindlované koše nikdo nikdy nepočítal.

Vendel umřel na rakovinu ve čtrnácti letech. Já ho totiž nikdy neměl rád.

Ale něco jsem se od něj naučil. Naučil jsem se, jak je nefér, když někdo prosazuje svou a nehledí na to, že ubližuje ostatním lidem. A když mi konečně došlo, že jsem asi ten nejškodlivější člověk na celém světě, hned v tu chvíli jsem věděl, že to není správný. Jak to myslím? Už ve Starém zákoně Mojžíš říkal, že trest by měl odpovídat provinění. Oko za oko, zub za zub. Fifty fifty, říkával Starej Peleg, než jsem ho zabil rakovinou prostaty. Právě tenkrát, když Starýho Pelega odvezli do nemocnice, jsem z baptistického dětského domova v Edenu utekl. Já jsem totiž nebyl Vendel. Mně nebylo jedno, že lidem moc ubližuju.

Mluv dál, Micku. Řekni nám všechno, co chceš.

Víte, nechtěl bych vám vyprávět celý svůj život. Řek bych, že mi to pořádně začalo docházet teprve tehdy, když jsem nasedal na ten autobus v Roanoke, a tak bych snad mohl začít odtamtud. Dobře si vzpomínám, jak jsem se držel, abych se nenaštval, když ženská přede mnou neměla u sebe ty správný drobný, který na autobus potřebovala. A nerozčílilo mě ani to, když řidič začal dělat fóry a řekl jí, ať z toho autobusu vystoupí. Prostě to za zabití nestálo. To si

říkám vždycky, když to na mě přijde. Nestojí to za zabití. A ono mi to pomáhá, abych se uklidnil. Takže jsem natáhl ruku kolem ní a nacpal do štěrbin dolarovou bankovku.

„To je za oba,“ povídám.

„Ale já nemám drobný,“ on na to.

Mohl jsem jednoduše říct: „To je fajn,“ a nechat to plavat, jenže ten chlap byl tak nepříjemnej, že mi to nedalo a musel jsem mu nějak ukázat, jak je idiot. Strčil jsem do otvoru další niklák a řekl: „Takže to je pětatřicet za mě, pětatřicet za ni a pětatřicet za dalšího, kdo nastoupí a nebude mít drobný.“ Nevím, možná jsem ho vyprovokoval. Mrzí mě to, ale myslím, že jsem taky člověk. On se každopádně rozzuřil.

„Nedělej na mě chytrýho, chlapečku. Klidně můžeš zaplatit, a já tě stejně nemusím svézt.“

Pravda je taková, že musel, na to je zákon, a navíc jsem byl bílej a vlasy měl na krátko, takže jeho šéf by to nejspíš nenechal jen tak, kdybych si stěžoval. Mohl jsem mu to říct a zavřít mu tím hubu. Jenomže kdybych to udělal, rozpálilo by mě to až moc, a nikdo si nezaslouží umřít jenom proto, že je idiot. Takže jsem sklopil oči na podlahu a řekl jsem: „Promiňte, pane.“ Neřekl jsem: „Promiňte, pane,“ nebylo to nic drzýho. Řekl jsem to potichu a upřímně.

Kdyby toho normálně nechal, všechno by bylo fajn. Jasně, měl jsem to v sobě, ale bylo to dobře zavřený, držel jsem to pod pokličkou a čekal, až to pomalu vyprchá a nikomu to neublíží. Ale ve chvíli, kdy jsem se otočil a chtěl si jít sednout, rozjel se s tím autobusem tak prudce, že to se mnou hodilo na podlahu a nenarazil jsem na ni jenom díky tomu, že jsem se chytil držadla na zadní straně sedadla a div nerozmačkal chudáka paní, co tam seděla.

Někdo jiný podrážděně řekl: „Hej!“, a já už teď vím, že to říkal tomu řidiči, protože byl na mojí straně. Jenže v tu chvíli jsem myslel, že se rozčilujou na mě. Když k tomu přidáte leknutí, že jsem málem spadl, a to, co už jsem držel v sobě, prostě jsem se přestal ovládat. Cítil jsem to v sobě, jako bych měl v žilách prskavky. Chvilku se to ve mně točilo a pak jsem to pustil ven. Vylítlo to ze mě a chytil to ten autobusák. Měl jsem ho za zády, takže jsem to očima neviděl. Ale cítil jsem, jak se ho ty jiskry chytají, převracejí ho uvnitř naruby, a

pak to ze mě vylítlo všechno, už jsem to v sobě necítil. Už jsem rozpálený nebyl. Ale zároveň jsem věděl, že jsem ho odrovnal.

Dokonce jsem věděl kde. Měl to v játrech. Tou dobou jsem už byl přes rakovinu expert. Copak jsem neviděl na ni umírat každého, koho jsem znal? Nepřečetl jsem snad všechny knížky, který v edenský knihovně o rakovině měli? Bez ledvin žít můžete, plíce můžete obětovat taky, můžete si nechat vyndat tračník a žít s pytlíkem v kalhotech, ale bez jater žít nemůžete a nedovedou je ani transplantovat. Ten chlap byl mrtvej. Dával jsem mu maximálně dva roky. Dva roky, a to všechno jenom proto, že měl špatnou náladu a cukl autobusem, aby jeden drzej kluk ztratil rovnováhu.

Připadal jsem si jako ten největší mizera na světě. Počítáno od posledních vánoc, ten den jsem měl za sebou skoro osm měsíců, celý rok, co jsem nikomu nic neudělal. Byl to zatím můj nejlepší výkon a už jsem si začínal myslet, že jsem nad tím vyhrál. Překročil jsem tu paní, co jsem do ní vrazil, sedl si k oknu a díval se ven, ale neviděl jsem nic. Hlavou se mi honilo jediný: já jsem nechtěl, já jsem nechtěl, já jsem nechtěl. Měl ženu a děti? Jestli jo, tak to nebude dlouho trvat a kvůli mně z nich bude vdova a sirotci. Cítil jsem ho až z místa, kde jsem seděl. To jiskření v břiše, které přizívuje rakovinu a brání přirozenému ohni jeho těla, aby ji spálil. Celým svým srdcem jsem to chtěl vzít zpátky, ale nešlo to. A podobně jako mnohokrát předtím jsem si v duchu řekl, že kdybych byl co k čemu, tak bych se zabil. Nechápal jsem, proč já sám jsem na rakovinu ještě neumřel. Určitě jsem se nenáviděl mnohem víc, než jsem kdy nenáviděl jiný lidi.

Ta paní, co seděla vedle mě, se rozpovídala: „Takoví lidé jsou hrozní, co?“

Nechtělo se mi s nikým mluvit, tak jsem jen něco zavrčel a otočil se na druhou stranu.

„Bylo to od tebe moc hezké, že jsi mi pomohl,“ povídá.

Teprve v tu chvíli mi došlo, že je to ta paní, co neměla správný drobný na autobus. „To nic,“ říkám.

„Ne, nemusel jsi to udělat.“ Sáhla mi na džíny.

Otočil jsem se a podíval se na ni. Byla starší, takových pětadvacet, a její tvář vypadala docela mile. Byla oblečená dost

dobře, abych poznal, že peníze na autobus jí nechyběly proto, že by byla chudá. Ruku mi z kolena nesundala a to mě znervózňovalo, protože to špatný, co dělám, je mnohem silnější, když se někoho přímo dotýkám, a proto na lidi většinou nesahám a nedělá mi dobře, když sahají na mne. Ještě nikdy jsem nikoho nezabil rychleji než toho chlapa, co mě začal osahávat v koupelně odpočívadla na 1-85. Když jsem odtamtud odcházel, kašlal krev. Tenkrát jsem ho doslova rozerval. Dodneška se mi o něm zdá, jak mě drží a lapá po dechu.

Proto jsem byl tak nervózní, že se mě v tom autobuse dotýkala, i když se jí při tom nic nestalo. Jenže to je vlastně jen polovina důvodu, proč jsem byl nervózní. Ta druhá polovina byla v tom, že se mě dotýkala jen tak lehoučce a já koutkem oka viděl, jak se jí nadouvá hrud', když dýchá. Koneckonců je mi sedmnáct a jinak jsem normální. Takže když jsem chtěl, aby tu ruku dala jinam, jenom z pŕlky jsem chtěl, aby si ji položila zpátky do klína.

Tak to šlo dál, než se na mě usmála a řekla: „Micku, já ti chci pomoci.“

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, že mi řekla jménem. Moc lidí jsem v Roanoke neznal a ona mezi ně určitě nepatřila. Napadlo mě, že by to mohla být zákaznice pana Kaisera. Jenže ty sotva věděly, jak se jmenuju. Pak jsem si chvíli říkal, že mě mohla zahlédnout ve skladu a vyptat se na mě pana Kaisera, nebo něco podobného. A tak povídám: „Vy chodíte nakupovat k panu Kaiserovi?“

„Micku Wingere,“ říká. „První jméno máš z lístku, který byl připíchnutý k tvé dece, když tě někdo nechal u dveří čističky v Edenu. Příjmení sis vybral, když jsi utekl z Baptistického dětského domova v Edenu a vybral sis je nejspíš proto, že první film, který jsi kdy viděl, byl Důstojník a pán. Tenkrát ti bylo patnáct, teď je ti sedmnáct a zabil jsi v životě víc lidí než Al Capone.“

Když jsem zjistil, že zná celý moje jméno a historii, jak jsem k němu přišel, tak jsem znervózňel, protože na to mohla přijít jediné tak, kdyby mě léta sledovala. Ale když prozradila, že ví o mým zabíjení, v tu ránu jsem zapomněl, jestli jsem rozpálenější, provinilejší nebo nadřazenější. Zatahl jsem za šňůru, aby řidič zastavil, prakticky jsem přes ni přešel, abych se dostal do uličky, a v nějakých třech vteřinách jsem byl z toho autobusu venku a zdrhal pryč. Celý roky

jsem se bál, že to na mě někdo zjistí. Ale ještě děsivější bylo, že to o mně musela vědět dlouho. Měl jsem pocit, jako by mi celý život někdo nakukoval oknem do koupelny a já na to přišel teprve teď.

Utíkal jsem dlouho, což kvůli všem těm kopcům v Roanoke nebylo nic snadnýho. Ale utíkal jsem většinou z kopce, do města, kde jsem mohl zmizet v barácích a zadníma dveřma vyběhnout ven. Nevěděl jsem, jestli mě pronásleduje, ale když mi buď ona nebo jiní lidi byli v patách tak dlouho a já o tom neměl vůbec tušení, jak jsem měl zjistit, jestli mě právě teď sledují nebo ne?

A tak jsem utíkal a přemýšlel, kam půjdu. Musel jsem zmizet z města, to byla jasná věc. Nemohl jsem se vrátit ani do skladu, abych se aspoň rozloučil, a měl jsem z toho špatnej pocit, protože pan Kaiser si bude myslet, že jsem utekl jenom tak, bez důvodu, jako malej kluk, kterému je fuk, že na něj lidi spoléhají. Mohl si kvůli mně dokonce dělat starosti, že jsem si ani nepřišel pro náhradní oblečení do místnosti, kde mě nechával spát.

Bylo to zvláštní, přemýšlet o tom, co si o mém odchodu pan Kaiser řekne. Utéct z Roanoke nebylo stejný jako utéct ze sirotčince, pak z Edenu a nakonec i ze Severní Karolíny. Na těch místech mě dohromady nemělo co držet. Jenže pan Kaiser se ke mně vždycky choval slušně, byl to hodnej, klidnej, starej pán, kterej si nikdy nehrál na velkýho šéfa, nesnažil se mě ponížovat a dokonce mi pomohl, když dal svému okolí nenápadně najevo, že si nepřeje, aby se mi někdo vysmíval. Zaměstnal mě před půldruhým rokem, i když jsem lhal, že je mi šestnáct, a on to musel vědět. Za celou tu dobu to do mě v práci nikdy nevjelo, nebo aspoň ne tak, že bych se nedokázal ovládnout a někomu ublížil. Dělal jsem dobře, narostly mi svaly, jaký bych od sebe nikdy nečekal, a určitě jsem vyrostl aspoň o deset centimetrů, protože jsem měl kalhoty čím dál kratší. Zapotil jsem se a většinou mě po práci bolelo celý tělo, ale svůj plat jsem si zasloužil a starším chlapům jsem vždycky stačil. Pan Kaiser mi taky nikdy nedal najevo, že by mě vzal z dobročinných pohnutek, jako to dělali lidi v sirotčinci, co by chtěli, aby jim člověk děkoval, že ho nenechali hladovět. Kaiserův velkosklad nábytku byl první klidný místo, kde jsem kdy byl, první místo, kde mou vinou nikdo neumřel.

To všechno jsem věděl už dřív, ale dokud jsem se neocitl na útěku, nedovedl jsem si představit, jak mi bude odchodu z Roanoke líto. Jako by mi někdo umřel. Bylo to tak zlý, že jsem chvíli ani nevěděl, kde jsem, a to jsem ani nebrečel.

Za chvíli jsem zjistil, že jsem na Jefferson Street v místech, kde se zařezává do lesnatého kopce, než se rozšíří, aby kolem bylo místo pro obchodníky s auty a Burger Kingy. Auta mě mýjela v obou směrech, jenže já myslel na jiný věci. Snažil jsem se přijít na to, proč jsem se na pana Kaisera nikdy nenaštval. Už dřív se našli lidi, co se ke mně chovali hezky. Nemůžu říct, že bych každý večer dostával výprask, že bych nikde jinde nedostal nášup, že bych musel jíst žrádlo pro psy nebo něco podobného. Vzpomněl jsem si na všechny ty lidi ze sirotčince, kterým nešlo o nic jiného, než ze mě vychovat křesťana a dát mi vzdělání. Potíž byla v tom, že se nenaučili být hodní a zároveň nebýt hnusní. Třeba takovej Starej Peleg, černej správce. To byl hodnej starej trouba, kterej nám vyprávěl příběhy ze života, a já nikdy nedovolil, aby o něm někdo říkal, že je negr, ani za jeho zády. Jenže on sám byl rasista a poznal jsem to tehdy, když mě a Jodyho Čapěla přistihl, jak zkoušíme, kdo dokáže na jeden pokus víckrát přerušit čůrání. Oba jsme přece dělali to stejný, ne? Jenomže on mě poslal pryč a začal řezat Jodyho. Jody řval, jako by ho na nože brali, a já pořád opakoval: „To není fér! Já jsem to dělal taky! Bijete jenom jeho, protože je černej!“ a on si toho nevšímal. Byla to blbost, já přece nechtěl, aby mě zřezal taky, jenomže mě to strašně rozpálilo a než jsem si toho stačil všimnout, sršel jsem, že to nešlo udržet, a jak jsem na něm visel a snažil se ho od Jodyho odtáhnout, koupil to naplno.

Co jsem mu pak mohl říct? Chodil jsem za ním do nemocnice, kde ležel s hadičkou v ruce a někdy i s hadičkou v nose. Když mohl mluvit, tak mi vyprávěl, a když nemohl, tak mi jenom mačkal ruku. Míval břicho, ale než umřel, myslím, že bych ho zvedl z postele jako mimino. A udělal jsem mu to já. Jasně, nechtěl jsem, ale nemohl jsem si pomoci, a stejně to dopadlo vždycky. I lidi, co jsem je měl rád, měli občas mizerný dny a chraň je pánbu, jestli jsem u toho náhodou byl, protože jsem byl jako rozmrzelej bůh, přesně tak, bůh, kterej nezná slitování, protože dát jsem jim nemohl nic, ale to si

pište, že jsem mohl vzít. Vzít jim všechno. Říkali mi, abych za Starým Pelegem nechodil tak často, protože to není nic hezkýho, dívat se, jak se ztrácí před očima. Paní Howardová a pan Dennis přišli k nádorům kvůli tomu, že mi bránili za ním chodit. V té době umíralo na rakovinu tolik lidí, že přišli z okresu a dělali rozbory vody, jestli v ní nejsou nějaký chemikálie. Žádný chemikálie to nebyly. Já to věděl, ale nic jsem jim neřekl, protože by mě zavřeli do blázince, a kdyby se něco takovýho stalo, vemte na to jed, že do týdne by v tom blázinci měli epidemii.

Pravda je, že jsem to nevěděl, strašně dlouho jsem nevěděl, že to dělám já. Jenomže lidi kolem mě pořád umírali, každě, koho jsem kdy měl rád, a vypadalo to, že pokaždý onemocněl po tom, co jsem se na ně pořádně naštvál, a víte, jak malý děti mají pocit, že za to můžou, když na někoho křičí a on hned potom umře. Poradce mi dokonce říkal, že takový pocity jsou naprosto přirozený a že to samozřejmě moje vina není, ale nemohl jsem se toho zbavit. A nakonec mi začalo docházet, že ostatní lidi neznají ten pocit jiskření, co mívám já, a nedovedou poznat, jak někomu je, dokud se nepodívají nebo se ho nezeptají. Chci říct, že jsem věděl, kdy budou mít moje učitelky krámy, ještě dřív než ony, a to si pište, že jsem se od nich držel co nejdál, když byly celé dny podrážděné. Cítil jsem to, jako by jiskřily. A jiní lidi zase dovedli člověka k sobě přitáhnout, aniž by cokoli řekli, aniž by cokoli udělali, stačilo vejít do místnosti a člověk z nich nemohl spustit oči, chtěl být co nejblíž – viděl jsem, že jiný děti to cítí taky, automaticky je mají rádi. Jenže já to cítil, jako by hořeli a já byl z ničeho nic studený a potřeboval jsem se zahřát. Když jsem o tom zkoušel mluvit, lidi se na mě pokaždý dívali jako na cvoka, kterýho patří zavřít do blázince, a mně konečně došlo, že jsem jedinej, kdo tyhle pocity má.

Ve chvíli, kdy jsem na to přišel, všechna ta úmrtí začala do sebe zapadat. Všechny ty rakoviny, všechny ty dny, co leželi na nemocničních postelích a ještě než umřeli, proměňovali se v mumie, všechna ta bolest, dokud je nedali pod narkózu a neudělali z nich zombie, protože jinak by si rozervali vnitřnosti, jak by se snažili dostat k místu, který tak strašně bolelo. Roztrhaní, rozřezání, otupení, ozáření, plešatí, vyhublí na kost, modlíci se, aby přišla smrt. A já

věděl, že za to můžu já. Začal jsem poznávat okamžiky, kdy jsem to udělal. Začal jsem poznávat, jaká rakovina to bude, kde a jak těžká. A vždycky jsem měl pravdu.

Pětadvacet lidí, co jsem znal, a nejspíš spousta dalších, co jsem neznal.

A když jsem utekl, bylo to ještě horší. Jezdil jsem stopem, protože jak jinak jsem se měl někam dostat? Jenže lidí, co mě brali, jsem se vždycky bál, a když začali být nějak divní, hodil jsem na ně jiskry. Koupili to i policajti, co mě jednou odněkud vyhnali. Pak jsem pochopil, že jsem vlastně Smrtka se zahnutou kosou a kapuci přes hlavu, co chodí po světě a každéj, kdo se k ní přiblíží, to odskáče. To jsem byl já. Byl jsem ta nejstrašnější věc na světě, rozbíječ rodin, ten, kdo dělá z dětí sirotky a nechává mámy brečet nad mrtvými dětma. Byl jsem všechno to, co lidi nenávidí nejvíc na světě. Jednou jsem skočil z nadjezdu, abych se zabil, ale jenom jsem si podvrtnul kotník. Starej Peleg vždycky říkal, že jsem jak kočka, že neumřu, dokud ze mě někdo nestáhne kůži, maso neupeče a nesní, kůži nevydělá a neušije z ní pantofle, který pak prošlape, spálí a popel rozhrabe, teprve pak bude konečně po mně. A nejspíš měl pravdu, protože jsem pořád živej a po tom, co jsem v poslední době prožil, je to hotovej zázrak.

Tak na to jsem myslel, když jsem šel po Jefferson Street, a vtom jsem si všiml auta, který kolem mě přejelo v opačným směru, zaregistrovalo mě, otočilo se, zezadu ke mně přijelo, předjelo mě a zastavilo. Jak jsem byl vyděšeněj, myslel jsem si, že to určitě bude ta ženská, která si mě znovu našla, nebo někdo s bouchačkama, kdo mě přijel rozstřílet jako v „Miami Vice“, ale právě když jsem se chystal rozběhnout do kopce, poznal jsem, že je to jenom pan Kaiser.

Řekl mi: „Jel jsem na opačnou stranu, Micku. Chceš hodit do práce?“

Nemohl jsem mu říct, co mám v plánu. „Dneska ne, pane Kaiser,“ povídám.

A on na mně musel něco poznat, protože mi na to říká: „Ty u mě končíš, Micku?“

Hlavou se mi honilo, ať mě nechá, ať se se mnou nezkouší dohadovat. Nechte mě jít, pane Kaiser, nerad bych vám ublížil, jsem

tak nabítej vinou a nenávidíš sám k sobě, že jsem plnej smrti, která jenom čeká, až vyletí ven a někoho spálí, copak to nevidíte, jak ze mě jiskry odletují jako kapky vody z mokrého psa? Řekl jsem jenom: „Pane Kaiser, mně se o tom teď nechce mluvit, vážně ne.“

To byla ta chvíle, kdy se do toho mohl pustit. Začít mi kázat o tom, jak se musím naučit odpovědnosti, a že když nebudu umět o problémech mluvit na rovinu, jak je pak může někdo vyřešit, a život není jednoduchý, někdy musíš dělat i věci, který dělat nechceš, a já na tebe byl hodnější, než sis zasloužil, však oni mě varovali, že budeš přesně takovej, neschopnej, nevděčnej, tulák od přírody.

Jenže on nic podobného neřekl. Řekl jenom: „Měl jsi smůlu? Můžu ti vyplatit peníze předem, vím, že mi to vrátíš.“

„Nikomu nic nedlužím,“ povídám.

A on na to: „Já nevím, před čím utíkáš, ale můžu tě hodit domů, tam budeš v bezpečí.“

Co jsem mu měl říct? Vy jste ten, kdo potřebuje ochránit, pane Kaisere, a já jsem ten, kdo vás nejspíš zabije. Takže jsem neřekl nic, až nakonec pokýval hlavou, dal mi ruku na rameno a řekl: „Nemusíš mi nic vysvětlovat, Micku. Kdybys někdy potřeboval bydlení nebo práci, neváhej a vrať se ke mně. Až si najdeš místo, kde se na čas usadíš, napiš mi a já za tebou pošlu tvý věci.“

„Dejte to tomu, kdo přijde po mně,“ říkám.

„Takovej zparchantělej, smradlavej, lakoměj starej Žid jako já?“ povídá. „Já nikomu nic nedávám.“

Nešlo to jinak, musel jsem se rozesmát, protože přesně tak mluvil mistr o panu Kaiserovi vždycky, když si myslel, že ho nemůže slyšet. A jak jsem se smál, cítil jsem, jak chladnu, úplně jako bych byl v ohni a někdo mi na hlavu vylil studenou vodu.

„Dávej na sebe pozor, Micku,“ řekl. Vytáhl svou vizitku a dvacetidolarovku, a i když jsem říkal, že nic nechci, nacpal mi to do kapsy. Pak nasedl zpátky do auta, předvedl jeden ze svých šílených obrátů o sto osmdesát stupňů přes všechny pruhy a rozjel se opačným směrem.

I kdyby neudělal nic jinýho, vrátil mi mozek do normálních obrátek. Když jsem šel takhle po kraji silnice, mohl mě vidět každý, stejně jako pan Kaiser. Přinejmenším dokud jsem byl mimo město,

bylo lepší držet se co nejvíc z očí. Stál jsem tam mezi těmi dvěma kopci, docela strmými a zarostlými vegetací, a napadlo mě, že bych mohl na jeden z nich vylézt. Ale svah na druhé straně cesty mi připadal o něco příjemnější, zdálo se mi, že bych měl jít spíš tam, a tak jsem si řekl, když už se musím rozhodnout, proč ne, přeběhl jsem Jefferson Street, ponořil se rovnou do jeskyní v houštinách kudzu a začal se hrabat nahoru. Pod listím byla tma, ale o moc chladněji než na přímém slunci tam nebylo, hlavně proto, že jsem do toho výstupu dával všechno. Cesta nahoru byla dlouhá, a právě když jsem tam dorazil, začala se mi chvět zem pod nohama. Byl jsem tak vyplašený, že jsem si myslel, že je to zemětřesení, dokud jsem neuslyšel houkání vlaku. Teprve pak mi došlo, že je to jeden z těch vlaků s uhlím, co jsou tak těžký, že to shodí břechťan ze zdi, když projedou kolem. Stál jsem tam a poslouchal ten zvuk, kterej pod kudzu přicházel ze všech stran najednou. Poslouchal jsem, dokud vlak nepřešel, a pak jsem vyšel z houští na palouk.

A ona tam seděla pod stromem a čekala na mě.

Na to, abych utekl, jsem byl moc utahanej, a taky mě vyděsilo, jak jsem tam na ni tak z ničeho nic narazil, když jsem si myslel, že mě nikdo nevidí. Bylo to, jako bych šel celou cestu do kopce rovnou za ní, jako by si mě nějak navázala na provázek a přetáhla mě přes ulici a nahoru do kopce. A když dovedla něco takovýho, tak mi řekněte, jaký mělo smysl před ní utíkat. Kam jsem mohl jít? Zahnul bych za roh a ona by tam na mě čekala. Takže jí povídám: „Tak dobře, o co vám jde?“

Ona mi jenom pokynula, abych šel dál. A já jsem šel, ale moc blízko ne, protože jsem nevěděl, co ji může napadnout. „Sedni si, Micku,“ říká. „Musíme si promluvit.“

Věřte mi, že jsem si nechtěl sednout a nebylo mi ani do řeči, chtěl jsem odtamtud vypadnout. A taky jsem to udělal, nebo aspoň jsem si myslel, že to dělám. Myslel jsem, že mířím na druhou stranu, než je ona, ale po třech krocích jsem zjistil, že nejdu pryč, ale že ji obcházím kolem dokola. Jako ty planety ve fyzice, čím víc jsem se hejbal, tím míň jsem se někam dostával. Jako by to s mýma nohama uměla líp než já.

Tak jsem si sedl.

„Neměl bys přede mnou utíkat,“ řekla.

V tuhle chvíli se mi hlavou nejneodbytněji honily spekulace, jestli pod tou košilí něco má nebo ne. A hned pak mě napadlo, že je to na podobný myšlenky dost blbá doba. Ale myslet jsem na to nepřestal.

„Slibuješ, že zůstaneš, kde jsi, dokud nedomluvíím?“ zeptala se.

Když se pohnula, vypadalo to, jako by to, co měla na sobě, na vteřinu skoro zprůhlednělo, ale ne úplně. Nedokázal jsem od ní odtrhnout oči. Slíbil jsem jí to.

A pak z ní najednou byla obyčejná ženská. Ne zrovna ošklivá, ale taky nijak krásná. Jenom se na mě dívala očima, který byly jako oheň. Dostal jsem znovu strach a chtěl jsem odejít, hlavně proto, že teď už jsem si začal myslet, že se mnou fakt něco dělá. Ale slíbil jsem to, a tak jsem zůstal.

„Takhle to začalo,“ povídá.

„Co čím začalo?“ ptám se já.

„Tím, co jsi cítil. Pocitem, který jsem v tobě vyvolala. Funguje to jenom na lidech, jako jsi ty. Nikdo jiný to necítí.“

„Co by měl cítit?“ říkám. Věděl jsem, o čem mluví, ale nebyl jsem si jistej, jestli mluvila o tom, co jsem věděl. Totiž, dělalo mi dost těžkou hlavu, že dovedla poznat, jak jsem se na ni těch několik minut předtím díval.

„Zkus to,“ říká, a je to stejný jako předtím, nemůžu myslet na nic jinýho než na její tělo. Ale trvalo to jenom pár vteřin a pak už mi bylo jasný, že to se mnou dělá ona.

„Nechte toho,“ říkám a ona na to: „Už se stalo.“

„Jak to děláte?“ ptám se jí.

„Každý to umí, aspoň trochu. Žena se podívá na muže, zjistí, že má zájem, její bioelektrická soustava zvýší aktivitu a způsobí změnu některých pachů. A on ty pachy cítí, všímá si jí a točí se kolem ní.“

„Funguje to i opačně?“

„Muži takové pachy vydávají pořád, Micku. Ty se nemění. To, co v ženě probouzí představy, není to, jak je muž cítit. Ale jak jsem řekla, Micku, tohle umí každý. Ale v případě některých mužů nepřitahuje jejich zrak vůně ženy. Přitahuje je bioelektrická soustava jako taková. Vůně není nic. Cítíš žár ohně. Je to stejné, jako když ty

zabíjíš lidi, Micku. Kdybys nedovedl zabíjet lidi tak, jak to umíš, nemohl bys ani tak silně cítit, když vysílám magnetické impulsy.“

Samozřejmě jsem tomu tenkrát napoprvý moc nerozuměl, a možná si to teď vybavuju i se slovy, co jsem od ní pochytil až později. V tu chvíli jsem byl celej vyplašeněj, že toho tolik věděla a že se mnou mohla dělat takový věci, ale zároveň jsem byl rozrušeněj, protože to vypadalo, že by mohla znát i nějaký odpovědi. Třeba proč zabím lidi, aniž bych chtěl.

Ale když jsem jí řekl, aby mi to všechno vysvětlila, neuměla to. „Sami tomu teprve začínáme rozumět, Micku. Jeden švédský vědec v tom směru dělá jistě pokroky. Poslali jsme za ním pár lidí, aby ho kontaktovali. Přečetli jsme jeho knížky a někteří z nás jim možná i rozumí. To je další věc, kterou by sis měl uvědomit, Micku. To, co dovedeme, ještě neznamená, že jsme nějak zvlášť chytrí. Nepomůže nám to prolézt školou rychleji, vůbec ne. Znamená to jen tolik, že učitelé, kteří nás vyhodí od zkoušky, často umírají v trochu mladším věku.“

„Vy jste jako já! Vy to dovedete taky!“

Zavrtěla hlavou. „Určitě ne,“ říká. „Když se na někoho moc naštvu, když ho opravdu začnu nenávidět, když to opravdu zkusím a pak v tom týdný pokračuju, možná se mi podaří mu udělat vřed. Ty jsi úplně jiná liga než já. Ty a tvoje rodina.“

„Já žádnou rodinu nemám,“ říkám.

„Přišla jsem za tebou, Micku, protože rodinu máš. Rodinu, která od okamžiku, kdy ses narodil, přesně věděla, co dovedeš. Rodinu, která věděla, že kdybys nedostal bradavku, aby ses napil, tak bys nejenom brečel, ale taky zabíjel. Rozséval smrt už ze své kolébky. Proto to celé od začátku naplánovali. Dali tě do sirotčince. Nechali jiné, všechny ty dobrodince, aby to chytili a umřeli oni. A pak až budeš dost starý, abys to dovedl ovládat, pak si tě najdou, řeknou ti, kdo jsi, a odvedou si tě domů, abys s nimi žil.“

„Takže vy jste moje příbuzná?“ ptám se jí.

„Ne tolik, aby to stálo za řeč,“ říká. „Přišla jsem tě před tvými příbuznými varovat. Sledujeme tě už léta a teď přišel čas tě varovat.“

„Ted' přišel čas? Strávil jsem v tom domově patnáct let, zabil jsem každýho, komu na mně trochu záleželo, a přitom kdyby přišli –

nebo vy, nebo někdo jinej, kdyby někdo řekl: Micku, musíš se naučit ovládat, jinak budeš ubližovat lidem, kdyby mi někdo řekl: Micku, jsme tvoje rodina a postaráme se o tebe, možná bych nebyl celou tu dobu tak vystrašeněj, možná bych těch lidí nezabil tolik, to vás nikdy nenapadlo?“ Možná jsem toho neřekl tolik, ale tak jsem to cítil, a proto jsem mluvil dlouho, setřel jsem ji jak malou holku.

A potom jsem si všiml, jak je vyděšená, protože jsem úplně sršel, a došlo mi, že jsem tak akorát zralej na ni tu fúru smrti hodit. Raději jsem uskočil a zařval na ni, aby mi dala pokoj, jenomže ona udělala tu největší volovinu, kterou udělat mohla, natáhla ke mně ruku a já na ni zařval: „Ať vás nenapadne se mě dotknout!“ protože kdyby to udělala, neudržel bych to v sobě, všechno by to do ní vlítlo a roztrhalo jí to vnitřnosti. Ale ona se natahovala dál, nakláněla se ke mně, a tak jsem se odplazil ke stromu a pověsil se na něj, chytil jsem ten strom a nechal ho, aby do sebe všechny ty my jiskry nasál, skoro jako bych ten strom podpaloval. Co já vím, možná jsem ho zabil. Nebo možná byl tak velkej, že jsem mu ublížit nemohl, ale všechn oheň ze mě vysál a ona se mě potom fakt dotkla, dotkla se mě tak jako nikdo předtím, položila mi ruku na záda a chytila mě za rameno, dala mi tvář až k uchu a povídá mi: „Neublížil jsi mi, Micku.“

„Hele, nechte mě být,“ radím jí.

„Ty nejsi jako oni,“ říká. „Ty to nechápeš? Pro ně je zabíjení radost. Oni zabíjení využívají. Potíž je v tom, že nemají tvou sílu. Za prvé se musejí dotýkat nebo být blízko. A musejí to nechat působit dlouhou dobu. Jsou silnější než já, ale ne tak silní jako ty. Proto tě chtějí, Micku, to je jasná věc, ale zároveň z tebe mají strach. A víš, co je vyděsí nejvíc? Že jsi mě nezabil, že to dovedeš tak ovládat.“

„Vždycky to nejde. Třeba dneska s tím řidičem.“

„Takže dokonalý nejsi. Ale snažíš se. Snažíš se lidi nezabíjet. Už to chápeš, Micku? Ty nejsi jako oni. Oni jsou možná tvoji pokrevní příbuzní, ale nepatříš k nim a oni na to přijdou. A až na to přijdou –“

Nemohl jsem myslet na nic jinýho než na to, co řekla, na slova pokrevní příbuzní. „Chcete říct, že mám mámu a tátu, a že se s nimi uvidím?“

„Už teď tě volají, a proto jsem tě musela varovat.“

„Volají?“

„Stejně jako jsem tě já přivolala nahoru na tento kopec. Až na to, že jsem to samozřejmě nebyla jenom já, bylo nás víc.“

„Ale to byl můj nápad, že sem vylezu, abych nešel po cestě.“

„Prostě tě jen tak napadlo přejít silnici a vylézt na tenhle kopec místo toho druhého? Vlastně, ono to tak funguje. Patří to k lidstvu od nepaměti, jenom jsme o tom nevěděli. Skupina lidí nějakým způsobem harmonizuje své bioelektrické soustavy, aby někoho zavolali domů, a on po čase přijde. Nebo se někdy celý národ spojí, aby někoho nenáviděl. Jako Írán a šáh, nebo Filipínci a Marcos.“

„Vykopli je, nic víc,“ říkám.

„Ale tou dobou už umírali, ne? Když celý národ společně nenávidí, dochází ke stálé reakci s bioelektrickou soustavou nepřítele. Stálý šum. Všichni společně, miliony lidí, a nakonec se jím podaří to samé, co ty dokážeš jediným vzplanutím hněvu.“

Pár minut jsem o tom přemýšlel a vzpomínal, kolikrát mě za celou tu dobu napadlo, jestli jsem vůbec člověk. Možná jsem člověk nakonec byl, ale asi tak, jako je člověkem chlap se třema rukama nebo některý z těch chlapů v hororových filmech, co jsem viděl, obrovskejších a nemotornejších, kteří rozsekávají mladý lidi, právě když se chystají spolu vyspat. A ve všech těch filmech se toho chlapa vždycky snaží zabít, jenže jim to nejde, píchají do něj, střelí do něj, pálí ho, a on se stejně vrátí. A já jsem stejnej. Určitě jsem se už mockrát snažil sám sebe zabít, ale nikdy se to nepovedlo.

Ne. Počkejte chvíli.

Musím to vysvětlit, nebo si budete myslet, že jsem buď blázen nebo lhář. Z toho dálničního nadjezdu jsem neskočil, jak jsem říkal. Dlouho jsem na jednom stál a díval se na auta. Pokaždý, když přijížděl velkej nákladák s návěsem, jsem si říkal: tenhle, počítal jsem a v tu pravou chvíli jsem řekl: teď. Ale nikdy jsem neskočil. A pak se mi několikrát zdálo, že jsem skočil, a ve všech těch snech jsem se od toho nákladáku jenom odrazil, vstal a odkulhal pryč. Jako tenkrát, když jsem byl dítě a seděl v koupelně se zahradníma nůžkami, těma odpruženýma, co se prudce samy otevírají. Seděl jsem tam a přemýšlel o tom, že si je vrazím do břicha pod hrudní kost a pak je pustím, aby vystřelily a pořežaly mě, roztrhly mi srdce nebo něco takovýho. Seděl jsem tam tak dlouho, že jsem na tom

záchodě usnul a později se mi zdálo, že jsem to udělal, ale nekrvácel jsem, protože jsem nemohl umřít.

Proto jsem se nikdy nezkusil zabít. Ale přemýšlel jsem o tom pořád. Byl jsem jako ty filmový zrůdy, který pořád zabíjejí, ale potají jsem doufal, že někdo pochopí, co se děje, a zabije mě dřív, než já jeho.

Proto jsem jí řekl: „Proč jste mě jednoduše nezabili?“

A ona najednou naklonila tvář až úplně ke mně a říká, tak jak si povídají zamilovaní: „Měla jsem tě v zaměřovači své pušky, Micku, ale pak jsem to neudělala. Protože jsem v tobě něco uviděla. Viděla jsem, že se to možná snažíš ovládnout. Že možná tu schopnost k zabíjení využívat nechceš. A tak jsem tě nechala žít a říkala si, že jednou udělám to, co dnes, řeknu ti, co jsi, a dám ti aspoň nějakou šanci.“

Myslel jsem, že podle ní mám šanci proto, že vím, že máma a táta jsou naživu a chtějí mě.

„Dlouho jsem doufal, ale pak jsem to vzdal. Nechci vidět mámu ani tátu, když na mě mohli všechny ty roky tak kašlat. A nechci vidět ani vás, když jste mě nevarovali aspoň tolik, abych se nerozčiloval na Starýho Pelega. Starýho Pelega jsem zabít nechtěl, a nemohl jsem s tím nic dělat! Vůbec jste mi nepomohli!“

„Hádali jsme se kvůli tomu,“ říká. „Věděli jsme, že zabíjíš lidi, ale zároveň se snažíš něco s tím dělat, zvládat to. Puberta je nejhorší období, ještě horší než rané dětství. Věděli jsme, že když tě nezabijeme, zemře hodně lidí – a hlavně ti, které budeš mít nejvíc rád. Tak už to u většiny dětí tvého věku chodí, že nejvíc se rozčilují na ty, které mají nejraději, jenže ty jsi je musel zabíjet, a co to s tebou udělalo? Jakým člověkem jsi se stal? Našli se i takoví, kteří říkali, že nemáme právo nechat tě žít ani proto, abychom tě mohli studovat, protože by to bylo jako mít k dispozici lék proti rakovině a nedat ho lidem, aby se ukázalo, jak rychle budou umírat. Jako ten experiment, kdy vláda nechala syfilitiky bez léčení, aby se vědělo, jak vypadají závěrečná stádia nemoci, přestože ty lidi mohli kdykoli zachránit. Ale někteří z nás jim odporovali, že Mick není nemoc a kulka není penicilin. Mick je zvláštní případ, říkala jsem jim. A oni souhlasili, to je fakt, zvláštní případ on je, zabíjí víc než ty ostatní

děti dohromady a ty jsme zastřelili, přejeli nákladňákem nebo utopili. Ted' tu máme toho nejhoršího ze všech a ty chceš, abychom ho nechali naživu.“

A já jsem se rozbřečel, protože jsem si přál, aby mě byli bývali zabili, ale taky proto, že to bylo poprvý, co mě napadlo, že se někde nějací lidi dohadují, jestli mám zůstat naživu, a přestože jsem tomu tenkrát moc nerozuměl, proč mě nezabili, a nerozumím tomu dodnes, musím vám říct, že když jsem uslyšel, že někdo věděl, co jsem zač, a přesto se rozhodl neustřelit mi palici, tak mě to porazilo, začal jsem bulit jako děcko.

Od jednoho byl krůček k druhému, od mýho brečení k tomu, aby mě chytila, a najednou jsem zjistil, že ona je vážně celá žhavá se tam se mnou vyspat. Ale když mi to došlo, tak se mi akorát udělalo zle. „Jak můžete něco takovýho chtít!“ říkám jí. „Já se ani oženit nemůžu! Nemůžu mít děti! Byly by jako já!“

Nehádala se se mnou a neřekla ani nic o antikoncepci, takže mi z toho později vyšlo, že jsem měl pravdu, že chtěla, abych jí udělal dítě, a z toho jsem poznal, že jí muselo hrabat. Znovu jsem si natáhl kalhoty, zapnul si košili, a než se oblíkla ona, nedíval jsem se na ni.

„Mohla bych tě k tomu přinutit,“ povídá mi. „Klidně bych to s tebou mohla udělat. Díky tomu, že můžeš zabíjet, jsi zároveň citlivější. Mohla bych tě donutit, abys touhou po mně ztratil hlavu.“

„Tak proč to neuděláte?“ ptám se jí.

„Proč ty nezabíjíš, když můžeš?“ říká.

„Protože na něco takovýho nemá nikdo právo,“ já na to.

„To máš pravdu,“ říká.

„A stejně, vždyť jste o deset let starší než já,“ povídám jí.

„O patnáct,“ říká. „Skoro dvakrát tolik co ty. Ale to není podstatný.“ Hádám, že ve skutečnosti řekla spíš: „To není podstatné.“ Mluvila líp než já, jenže pokaždý si nedovedu vzpomenout, jak to má správně být. „To je nepodstatné,“ povídá. „Přiideš ke svým lidem a to si piš, že tam pro tebe budou mít nějakou hezoučku holčičku, která to bude umět mnohem líp než já, ta tě rozhicuje, že se ti kalhoty rozepnou samy, protože to je to, co od tebe chtějí nejvíc. Chtějí tvoje děti. Tolik dětí, kolik to půjde, protože jsi

nejsilnější, koho získali za celou tu dobu, co si děda Jake uvědomil, že ta uhrančivá síla přechází z otce na syna a z matky na dceru a že by se dala šlechtit, stejně jako se šlechtí psi nebo koně. Budou tě šlechtit jako hřebce, ale až potom přijdou na to, že se ti zabíjet lidí nelíbí, že s nimi do toho nepůjdeš, že si nenecháš rozkazovat od toho, kdo tam momentálně velí, jednoduše se tě zbaví. Proto jsem tě přišla varovat. Ucítili jsme, že tě začínají volat. Věděli jsme, že je nejvyšší čas. A já jsem tě přišla varovat.“

Ještě pořád mi to moc neříkalo. Jenom představa, že mám nějaký příbuzný, pro mě byla tak nová, že jsem si nedovedl dělat hlavu z toho, jestli mě zabijou, udělají si ze mě hřebce nebo něco jinýho. Myslel jsem v první řadě na ni. „Mohl jsem vás klidně zabít.“

„Třeba je mi to jedno,“ říká. „A třeba mě zabít není tak snadné.“

„A třeba byste mi mohla říct, jak se jmenujete.“

„To nemůžu,“ řekla.

„Jak to?“

„Protože kdyby ses rozhodl dát se k nim a znal moje jméno, byl by to můj konec.“

„Nedovolil bych, aby vám někdo ublížil,“ povídám.

Nekomentovala to nijak. Jenom mi říká: „Nevíš sice, jak se jmenuju, Micku, ale pamatuj si, co ti teď řeknu. Vkládám do tebe naději, protože vím, že jsi dobrý člověk a že jsi nikdy nechtěl nikoho zabít. Mohla jsem tě přinutit, aby ses se mnou miloval, a neudělala jsem to, protože chci, abys dělal to, co se dělat rozhodneš ty sám. A nakonec to nejdůležitější. Jestli půjdeš se mnou, máme šanci zjistit, jestli ta tvoje schopnost nemá i nějaké dobré stránky.“

Myslíte si, že mě to nenapadlo už dřív? Když jsem viděl, jak Rambo kosí všechny ty malý hnědý maníky, říkal jsem si, že bych to zvládl taky, a bez bouchaček. A kdyby si ze mě někdo chtěl udělat rukojmí jako na Achille Lauro, nemuselo by nás trápit, jestli z toho teroristi vyjdou nepotrestaní. Velice rychle by hnili v nemocnici. „Vy máte něco společného s vládou?“ ptám se jí.

„Ne,“ říká.

Takže vojáka ze mě udělat nechtěli. Trochu mě to zklamalo. Říkal jsem si, že bych se tak mohl uplatnit. Jenže dobrovolně jsem se přihlásit nemohl, protože jak by to vypadalo, kdybych přišel do

odvodní kanceláře a řekl jim, že jsem zabil pár desítek lidí tím, že jsem ze svého těla setřepal jiskry, a mohl bych to udělat Castrovi nebo Kaddáfíru, kdyby chtěli. Protože kdyby mi uvěřili, tak bych byl vrah, a kdyby ne, zavřeli by mě do cvokárny.

„A stejně mě nikdo nevolal,“ říkám. „Kdybych vás dnes nepotkal, nejel bych nikam. Zůstal bych u pana Kaisera.“

„Tak proč sis potom vybral z banky všechny peníze?“ ptá se. „A když jsi přede mnou utekl, proč jsi utíkal k dálnici, kde můžeš chytit stopa aspoň do Madisonu a odtamtud dalšího do Edenu?“

A já zjistil, že jí nedovedu odpovědět, protože jsem vlastně nevěděl, proč jsem z banky ty peníze vzal, jestli to nebylo tak, jak říkala, a já se chystal odjet z města. Prostě mě najednou napadlo zavřít účet. Nepřemýšlel jsem o tom, nacpal jsem si tři stovky do peněženky a vážně začal uvažovat o tom, že se rozjedu do Edenu, jenže jsem o tom nepřemýšlel, já jsem to prostě dělal. Stejně jako jsem vylezl na ten kopec.

„Oni jsou silnější než my,“ říká. „Proto tě tady nemůžeme udržet. Někam odjet musíš, nějak to vyřešit musíš. Maximum, co jsme mohli udělat, bylo posadit tě do autobusu vedle mě a pak tě zavolat nahoru na tenhle kopec.“

„Proč nechcete jet se mnou?“ říkám.

„Zabili by mě během dvou vteřin, tobě přímo před očima, a vůbec by se nepárali s nějakou uhrančivostí. Jednoduše by mi srazili hlavu mačetou.“

„Znají vás?“

„Znají nás,“ říká. „Jsme jediní, kteří vědí, že vaši lidé existují, takže jsme jediní, kteří se je snaží zastavit. Nebudu ti nic nalhávat, Micku. Jestli se dáš k nim, najdeš nás, zjistíš, jak se to dá udělat, nic těžkého na tom není, a můžeš to udělat na dálku, mohl bys nás doslova roztrhat. Ale když se dáš k nám, rozložení sil se změní.“

„A co když v tyhle válce nechci stát na žádný straně?“ říkám. „Třeba už teď nechci jet ani do Edenu. Třeba se rozjedu na sever do Washingtonu D.C. a dám se k CIA.“

„Třeba,“ říká.

„A nepokoušejte se mě zastavit.“

„To bych neudělala,“ říká.

„To doufám,“ povídám. A potom jsem prostě šel a tentokrát jsem nechodil v kruzích. Namířil jsem si to na sever, kolem jejího auta, po drážním pozemku. Pak jsem chytil stopa na Washington a bylo to.

Až na to, že jsem se probudil kolem šestý večer, když auto zastavovalo, a neměl jsem ponětí, kde jsem. Musel jsem prospat celý den. A ten chlap mi říká: „Tak jsme tady, Eden, Severní Karolína.“

A já měl namále, abych si nenadělal do kalhot. „Eden!“ říkám.

„Nebyla to pro mě moc velká zajižďka,“ říká. „Jedu do Burlingtonu a mám tyhle venkovské cesty stejně raději než dálnice. Abych řek' pravdu, nevadilo by mi, kdybych po 1-85 už nikdy v životě nejel.“

Přitom to byl ten samej chlap, kterej mi tvrdil, že má nějaký vyřizování v D.C., jel tam z Bristolu, za někým z vládního úřadu, a teď byl v Edenu. Nedávalo to žádnéj smysl, leda v souvislosti s tím, co říkala ta ženská. Někdo mě volal a když jsem nechtěl poslechnout, tak mě jednoduše uspali a zavolali toho, kdo řídil. A byl jsem tam. Eden, Severní Karolína. Vystrašenej k smrti nebo přinejmenším trochu. Zároveň se mi honilo hlavou, jestli to, co říkala, byla pravda; myslím to, že si pro mě přicházejí moji příbuzní, že se setkám s rodinou.

Za ty dva roky, co jsem utekl ze sirotčince, se toho moc nezměnilo. V Edenu se nikdy moc nemění, ono to ve skutečnosti ani není město, protože ho sflikovali ze tří vesnic, který se daly dohromady, aby našetřily na komunální služby. Lidé ho dodnes většinou berou jako tři vesnice. Nebyl tam nikdo, kdo by byl nějak zvlášť u vytržení z toho, že mě vidí, a nebyl tam nikdo, koho bych chtěl vidět já. Nebo aspoň nikdo živej. Neměl jsem ponětí, jak by moji příbuzní mohli najít mě nebo jak bych já mohl najít je, a tak jsem se zatím šel podívat na ty jediný, na kterejch mi kdy trochu zaleželo. Doufal jsem, že nevstanou z hrobu, aby si to se mnou vyřídili za to, že jsem je zabil.

V té roční době bylo ještě světla dost, ale počasí bylo větrný, vítr foukal nejdřív v nárazech, pak se ustálil, na jihozápadě byla mohutná hradba bouřkovejch mraků a slunce klesalo, aby se za ně schovalo. Takový to odpoledne, co slibuje, že vás zchladí, což mi vyhovovalo. Byl jsem ještě zaprášenej od rána, jak jsem lezl na ten kopec, takže

bych nějakéj dešťíček snesl. V rychlým občerstvení jsem si koupil kolu a šel se podívat za Starým Pelegem.

Byl pochovanej na hřbitůvku hned vedle starýho baptistickýho kostela. Když mluvím o baptistech, nemyslím Jižní baptisty, ale Černý baptisty, takže to nebyla žádná zdobená stavba s třídama a farou, ale jenom obílenej barák s malou věžičkou a trávník, kterej vypadal, jako by byl stříhanej ručně. Hřbitov byl stejně vzornej. Nikde nikdo nebyl a bouřkový mračna udělaly šero, ale hrobů jsem se nebál, šel jsem rovnou ke kříži Starýho Pelega. Nevěděl jsem, že jeho příjmení bylo Lindley. Neznělo to jako černošský jméno, ale když jsem o tom chvíli přemýšlel, zjistil jsem, že žádný příjmení mi nezní jako černošský, protože Eden je ještě tak staromódní, že se tam skoro žádnýmu starýmu černochovi příjmením neříkalo. Vyrosl ve státě Jima Crowa a za celej život to nedotáhl tak daleko, aby si nechal říkat pan Lindley. Starej Peleg. Netiskl mě na srdce, nechodil se mnou na dlouhý procházky, ani mě nezahrnoval takovou tou milující péčí, ze který lidi začnou slzet dojetím a básnit, jak je to skvělý mít rodiče. Nesnažil se dělat mi tátu nebo něco podobnýho. A když jsem se kolem něj moc točil, vždycky mi dal nějakou práci a setsakramentsky dobře si pohlídal, abych ji udělal pořádně. Většinou jsme toho spolu moc nenamluvili, a právě proto jsem tam stál a vrtalo mi hlavou, proč je mi do breku a proč se za zabití Starýho Pelega nenávidím víc než za kohokoli jinýho, kdo v tom městě ležel v zemi.

Nezablédl jsem je, neslyšel jsem je a neucítil jsem ani máminu voňavku. Přesto jsem věděl, že přicházejí, protože jsem cítil, jak to ve vzduchu mezi námi srší. Neotočil jsem se, a stejně jsem věděl, kde jsou a jak daleko, protože byli plní energie. Lítaly z nich jiskry, jaký jsem kromě sebe nikdy na nikom neviděl, přicházeli blíž a doslova svítili. Bylo to, jako bych se poprvý v životě uviděl zvenčí. Ani ta ženská v Roanoke nejiskřila tolik jako oni, když mě rozpalovala, abych se do ní zbláznil. Byli stejní jako já.

Bylo to zvláštní a všechno se tím pokazilo, jenže já prostě nechtěl, aby byli jako já. Nenáviděl jsem tu svou jiskřivost a najednou přišli oni a předvedli mi ji, ukázali mi, jak vypadá vrah při pohledu zvenčí. Několik vteřin mi trvalo, než mi došlo, že oni se mě

bojí taky. Poznal jsem, jak vypadá strach, protože jsem si vybavil, jak na strach reagovala moje vlastní bioelektrická soustava. Tenkrát jsem tomu v duchu samozřejmě neříkal bioelektrická soustava, i když možná jo, protože mi o tom už vyprávěla, ale víte, co chci říct. Měli ze mě strach. A já věděl, že je to kvůli těm jiskrák, který ze mě srší, když se na sebe naštvu, že bych se nejraději roztrhl. Stál jsem tam nad hrobem Starýho Pelega a nenáviděl se, takže na mě museli vidět, že bych dokázal vyvraždit půlku města. Nevěděli, že nenávidím sebe. Pochopitelně si říkali, že bych mohl mít vztek na ně, za to, jak mě před sedmnácti lety šoupli do sirotčince. Zasloužili by si, abych jim sáhl do břicha a pořádně jim to tam pocuchal, ale neudělám to. Upřímně slibuju, že to neudělám, když stojím u Starýho Pelega, kterýho jsem měl mnohem raději než tyhle dva cizí lidi, nebudu si hrát na vraha, když můj stín padá na jeho hrob.

Zkusil jsem se co nejvíc uklidnit, otočil jsem se a pak jsem je uviděl, mámu s tátou. A musím vám říct, že jsem měl co dělat, abych se nezačal smát. Díval jsem se na ně, když kázali v televizi, a často jsme se chechtali, až nás břicho bolelo, že Tammy Bakkerová má pokaždý na sobě tak tlustou vrstvu mejkapu, že by pod ní mohla být černá (mohli jsme si to dovolit, protože jako první to řekl sám Starej Peleg). Teď tady stála jako moje máma, měla na sobě zas tolik mejkapu a na vlasy si vystříkala tolik laku, že by mohla dělat na stavbě bez přilby. Tvář měla zase roztaženou do protivnýho falešnýho úsměvu, po lících jí stékaly zase ty lepkový, slizký černý slzy a zvedala ruce tak, že jsem každou chvíli čekal, jak uslyším: „Pochválen buď Ježíš Kristus,“ a vtom ona to vážně řekla: „Pochválen buď Ježíš Kristus, je to on, je to můj kluk.“ Přišla ke mně a dala mi na tvář pus, ve které bylo tolik slin, že mi po ní stekly.

Utřel jsem si to poslintání do rukávu a hned jsem ucítil, jak tátou probleskl hněv. Poznal jsem, že si všiml, jak si mámu kriticky prohlížím, a vůbec se mu to nelíbilo. Musím říct, že se nemýlil. Její parfém byl tak silnej, že by to porazilo slona, natož mě, musela na sebe vylít nevím co. A můj táta tam stál v elegantním obleku jako nějaký úspěšný podnikatel, vlasy měl vyfoukaný, takže bylo jasné, že stejně jako já věděl, jak by normální lidi měli vypadat. Nejspíš mu bylo docela trapně, když ho na veřejnosti viděli s mámou, ale tak

proč jí někdy neřekl mámo, dáváš na sebe toho mejkapu moc? To mi v tu chvíli blesklo hlavou a teprve později jsem pochopil, že když máte doma ženskou, která je schopná vám udělat rakovinu, pokud ji nakrknete, nejspíš se jí nebudete snažit za každou cenu vysvětlit, že vypadá, jako by se vyspala v mokrejch pilinách, a smrdí jako štetka. Moje máma byla typickejš chudejš běloch. Stačilo se na ni podívat, jako by ještě nosila tovární visáčku.

„Ani nevíš, jak jsem rád, že tě vidím, synu,“ povídá táta.

Abych řekl pravdu, nevěděl jsem, co mu na to odpovědět. Já jsem nebyl rád, že je vidím, když na to teď došlo, protože se zrovna moc nepodobali tomu, jak si sirotek představuje svý rodiče. Takže jsem se ušklíbl a sklopil oči k hrobu Starýho Pelega.

„Nevypadáš moc překvapeně, že nás vidíš,“ říká.

Mohl jsem mu vyklopit, jak jsem potkal tu paní v Roanoke, ale neudělal jsem to. Měl jsem pocit, že bych mu o tom říkat neměl. Proto povídám: „Zdálo se mi, že mě sem někdo volá. A vy dva jste jediní lidi, co jsem kdy potkal, kteří jiskří stejně jako já. Když všichni tvrdíte, že jste moje rodina, tak to nejspíš bude pravda.“

Máma se zahihňala a říká mu: „Slyšíš, Jesse, on tomu říká jiskřit.“

„My pro to používáme výraz 'být zaprášený', synu,“ povídá táta. „Když někdo patří k nám, říkáme, že vypadá jako zaprášený.“

„Tys byl hodně zaprášený mimino,“ říká máma. „Proto jsme hned věděli, že si tě nemůžeme nechat. Takhle zaprášený dítě jsme ještě neměli. Papá Lem nás přesvědčil, abysme tě odnesli do sirotčince, ještě než si poprvé cucneš mlíka. Nenapil ses ani jednou.“ Maskara se jí začala roztékat po tváři.

„No tak, Deeny,“ povídá táta. „Nemusíš mu to všechno říkat teď a tady.“

Zaprášený. Nedávalo mi to žádněj smysl. Nevypadalo to jako prach, ale jako jasné vločky, které na mně občas zářily tak silně, že jsem musel přimhouřit oči, abych přes ten třpyt vůbec uviděl ruce. „To přece nevypadá jako prach,“ říkám.

A táta na to: „A jak to podle tebe teda vypadá?“

A já říkám: „Jako jiskry. Proto tomu říkám jiskřit.“

„My to přece vidíme taky tak,“ tvrdí táta. „Jenomže celý život jsme tomu říkali 'být zaprášený', tak snad bude jednodušší, když se přizpůsobí jeden kluk nám, než p... než spousta jiných lidí.“

Z toho, co v tu chvíli řekl, jsem se dozvěděl spoustu věcí. Tak za prvé, věděl jsem, že lže, když se mi snaží namluvit, že to vidí jako jiskry. Nebyla to pravda. Připadalo jim to tak, jak tomu říkali. Jako prach. To znamenalo, že to vidím mnohem jasněji než oni, a to pro mě bylo příjemný zjištění, hlavně proto, že táta se prozradil, že nechce, abych to věděl, a proto dělal, že to vidí stejně. Chtěl, abych si myslel, že to vidí stejně jako já. A z toho bylo jasné, že to tak určitě nevidí. A taky mi došlo, že nechce, abych věděl, kolik těch příbuzných vlastně mám, protože začal říkat číslo, který začínalo na p, ale pak se zarazil a nedořekl to. Padesát? Pět set? Ale to číslo nebylo zdaleka tak důležitý jako skutečnost, že nechce, abych je znal. Nevěřili mi. Ale proč by taky měli? Jak řekla ta ženská, byl jsem v tom lepší než oni. Neměli tušení, jak moc mě žere, že mě odložili, a poslední, o co stáli, bylo vyprovokovat mě, abych začal zabíjet příbuzné. Především je samotné.

Stál jsem tam a přemýšlel o tom všem. Za chvíli z toho začali být nervózní a máma povídá: „Hele, táto, ať si tomu klidně říká, jak chce. Nerozčiluj ho, ať se něco nestane.“

A táta se zasmál a řekl: „Vždyť on není rozčileněj. Že ne, synu.“

Copak to neviděli sami? Jasně že ne. Připadalo jim to jako prach, takže to nemohli vidět dost jasně.

„Netváříš se, že bys z nás měl velkou radost,“ říká táta.

„No tak, Jesse,“ říká na to máma, „netlač na něj. Víš, jak nám to říkal papá Lem. Netlačte na něj, jenom se s tím klukem seznamte a vysvětlíte mu, proč jsme ho museli vystrčit z hnízda, když byl takový mimino. Takže mu to vysvětlí, táto, tak jak to papá Lem chtěl.“

V tu chvíli mě poprvé napadlo, že pro mě moji rodiče vůbec přijít nechtěli. Přišli jenom proto, že jim to poručil papá Lem. A to si pište, že se mohli přetrhnout, protože věděli, co papá Lem dovede – ale k papá Lemovi se ještě dostanu. Chtěli jste to slyšet, jak to šlo po řadě, a většinou se o to snažím.

Táta mi to nakonec vysvětlil stejně jako ta paní v Roanoke, vynechal jenom tu bioelektrickou soustavu. Podle něj jsem byl „zjevně vyvolen“ od okamžiku, kdy jsem se narodil, byl jsem „jedním z vyvolených“. To jsem si pamatoval z Baptistické nedělní školy; znamenalo to, že jsem jeden z těch, který spasil Bůh, třebaže jsem nikdy neslyšel o nikom, kdo by byl spasený ve chvíli, kdy se narodil, když ještě nebyl ani pokřtěn, něco takovýho se prostě nedělalo. Poznali, jak jsem zaprášený, a spočítali si, že zabiju spoustu lidí, než budu dost starý, abych to dokázal udržet pod kontrolou. Zeptal jsem se, jestli to dělali často, že odložili dítě, aby je vychovali cizí lidi.

„Možná víc než desetkrát,“ říká táta.

„A vždycky se to povede?“ ptám se.

Začal mi zase lhát, poznal jsem to podle toho, jak se to světlo vlnilo. Nevěděl jsem, že se lhaní dá takhle poznat, a byl jsem rád, že místo jisker vidí prach. „Většinou,“ říká.

„Rád bych se s někým takovým potkal,“ povídám. „Myslím, že budeme mít hodně společnýho, když jsme vyrostli s představou, že nás rodiče nenáviděli, a ve skutečnosti měli jen strach z vlastního dítěte.“

„Většinou jsou už dospělí a odstěhovali se,“ říká, ale je to lež a nejdůležitější ze všeho je fakt, že jsem vlastně neřekl nic jinýho než to, že podle mého názoru stáli jako rodiče za starou belu a tátu nenapadlo nic lepšího, než mi začít vysvětlovat, proč nemůžu nikoho z těch ostatních „sirotků“ potkat. Hned mi bylo jasný, že to, co se tou lží snaží zamaskovat, musí být dost důležitý.

Ale v tu chvíli jsem na něj nic nepáčil, sklopil jsem oči k hrobu Starýho Pelega a přemýšlel o tom, jestli ten někdy v životě lhal.

„Nepřekvapuje mě, že jsme tě našli tady,“ říká táta. Myslím, že byl nervózní a potřeboval změnit téma. „On byl jeden z těch, které jsi poprášil, že?“

Poprášil. Když jsem to slyšel, jako by mě na nože brali. To, co jsem provedl Starýmu Pelegovi, nebylo poprášení. Jak jsem se rozčílil, muselo se to na mně nějak projevit a oni si té změny všimli. Ale nevěděli, co to znamená, protože máma mi povídá: „Nebor to jako kritiku, synu, ale není správné se vychloubat darem od Boha.“

Proto jsme za tebou přišli. Musíme ti vysvětlit, proč si Bůh mezi vyvolené vybral právě tebe. Neměl bys na sebe být pyšný, že jsi dokázal své nepřátele srazit do prachu. Slávu bys měl přenechat Hospodinovi a velebit jeho jméno, protože jsme jeho sluhové.“

Bylo mi na blití, tak moc jsem byl rozčilenej. Slávu! Starej Peleg měl desetkrát větší cenu než tihle dva falešní běloši, co mě zahodili, ještě než jsem se stačil napít z prsu, a oni si mysleli, že bych měl slávu za jeho strašlivou agónii a smrt přenechat Bohu? Neznal jsem Boha až zas tak dobře, hlavně proto, že jsem si ho představoval zapšklýho a vážnýho, jako byla paní Bethelová, která učila na nedělní škole, když jsem byl malej kluk, než umřela na leukémii, a nikdy jsem neměl pocit, že bych mu měl co říct. Ale jestli mi Bůh dal tu moc, abych mohl srazit Starýho Pelega do prachu, a když jsem to udělal, tak za to chtěl slávu, v tom případě bych s ním rád pár slov prohodil. Jenže tomu jsem nevěřil ani okamžik. Starej Peleg v Boha věřil a ten Bůh, na kterýho věřil, by nepřišel a nezabil starýho člověka jenom proto, že naštvál jednoho pitomýho kluka.

Ale to odbíhám, protože jsem chtěl mluvit o tom, že v tu chvíli se mě táta poprvé dotkl. Ruka se mu třásla. A třásla se plným právem, protože jsem byl tak naštvanej, že být to o rok dřív, krvácel by z konečnicku dřív, než by tu ruku stačil sundat. Ale naučil jsem se ovládat, abych nezabil každýho, kdo se mě dotkne, když jsem bez sebe, a zvláštní bylo, že i ten třas jeho ruky jaksi změnil, co jsem cítil. Honilo se mi hlavou, jak mám vztek, že mě odhodili, a jak mám vztek, že bych podle nich měl být na zabíjení lidí pyšnej, ale v tu chvíli mi došlo, jak od nich bylo odvážný, že tam za mnou vůbec přišli, protože jak mohli vědět, že je nezabiju? Přesto přišli. A to něco znamenalo. I kdyby jenom proto, že jim to poručil papá Lem, přišli. Když pak ke mně máma přistoupila a dala mi pusku na tvář, to už jsem věděl, jak je to od ní odvážný, protože kdybych ji chtěl zabít, dala mi tím dotykem příležitost, abych to udělal, ještě než mi začne něco vysvětlovat. Možná to byla strategie, kterou si mě chtěla získat, nebo něco takovýho, ale stejně to bylo odvážný. Navíc neschvalovala, aby byl někdo na vraždění pyšnej, a to byly další bodíky v její prospěch. A troufla si říct mi to rovnou do obličeje. Připsal jsem mámě několik čárek. Z pohledu na ni se sice dělalo

stejně zle, jako když člověk viděl Tammy Bakkerovou, ale postavila se svému zabijáckému synáčkovi statečněji než táta.

Táta mě vzal za rameno a společně mě odvedli k autu. Lincoln Town Car. Nejspíš si mysleli, že tím na mě udělají dojem, jenže mě napadlo jenom to, jaký by to bylo tenkrát před patnácti lety v dětském domově, kdyby sme za takový auto dostali peníze. Možná by za to bylo dlážděný basketbalový hřiště. Třeba pár nových hraček, lepších než ty rozbité, které šly z ruky do ruky. Třeba pár kalhot s koleny. Nikdy v životě jsem si nepřipadal tak uboze jako tenkrát, když jsem vklouzl na to chlupatý sedadlo a uslyšel, jak mi stereo začalo do ucha hrát výtahovou hudbu.

V autě seděl ještě někdo. Mělo to logiku. Kdybych je zabil nebo jim něco provedl, potřebovali by někoho jinýho, kdo by auto odvezl zpátky, ne? Pokud šlo o to, jestli byl zaprášenej nebo jiskřil nebo já nevím co, moc toho nepobral. Jenom trochu, a navíc v rytmu strachu. A pak jsem pochopil, proč se bojí. V rukách totiž držel šátek na zavázání očí a povídá: „Je mi líto, pane Yowe, ale bohužel vám to budu muset nasadit.“

Chvilí jsem neodpovídal a to ho vystrašilo ještě víc, protože si myslel, že zuřím, ale hlavně mi tak dlouho trvalo, než jsem pochopil, že když řekl „pane Yowe“, myslel tím mne.

„Tak se jmenuješ, synu,“ říká můj táta. „Já jsem Jesse Yow a tvoje máma je Minnie Rae Yowová, takže ty musíš být Mick Yow.“

„Tak to neberu,“ povídám. Myslel jsem to jako vtip, ale oni si to vyložili špatně, jako bych si dělal legraci z jejich jména. Jenomže byl jsem Mickem Wingerem tak dlouho, že mi to přišlo hloupý říkat si Yow, navíc ono to fakticky je divný jméno. Řekli to, jako bych na to měl být pyšnej, což mi připadalo směšný, jenže pro ně to bylo jméno Bohem vyvolených lidí, stejně jako si Židi v Bibli říkali Izraelité. To jsem tenkrát ještě nevěděl, ale tak nějak to řekli, s hrdostí. A když jsem si z toho udělal legraci, byli z toho špatní, tak jsem jim zkusil zvednout náladu a nechal jsem Billyho – Billy se jmenoval ten člověk v autě – aby mi zavázal oči.

Čekala nás spousta venkovských cest a spousta venkovských řečí. O příbuzných, který jsem nikdy neviděl, o tom, jak se mi bude ten nebo onen líbit, což mi připadalo čím dál nepravděpodobnější,

jestli víte, jak to myslím. Dávno ztracený dítě se vrací domů a vy mu zavážete oči. Věděl jsem, že jedeme převážně na východ, protože jsem cítil slunce, jak padá do okna a hřeje mě na šíji, ale to bylo asi tak všechno – nic moc. Lhali mi, nechtěli mi nic ukázat, báli se mě. Ať se na to podíváte z kterékoli strany, nevypadalo to, že by pro marnotratného syna zabíjeli vykrmený tele. Vezli mě na zkoušku. Nebo snad dokonce na soud. Pokud vám pár osobních výčitek nebude vadit, rád bych upozornil, že vy jste se ke mně chovali úplně stejně a ještě dnes se mi to nelíbí o nic víc než tenkrát. Jde mi o to, že dřív nebo později bude muset někdo rozhodnout, jestli mě zastřelit nebo nechat jít, protože kdybych měl být celý život zavřený jako myš v kleci, určitě bych se neudržel. Jenže myš na rozdíl ode mne nemůže hrábnout z klece ven a zničit vás tak jako já, takže jednou bude muset někdo rozhodnout, jestli pro vás bude lepší mi věřit, nebo mě zabít. Já osobně bych doporučoval věřit mi, protože prozatím jste měli víc důvodů věřit vy mně než já vám.

V každém případě jsem se tím autem vezl víc než hodinu. Tou dobou jsme mohli klidně být ve Winstonu, v Greensboro nebo v Danville. Nikdo nemluvil a podle chrápání Billy dokonce usnul. Já jsem ale nespál. Díval jsem se. Jiskření totiž nevidím očima, ale něčím jiným, jako by moje jiskry nějakým způsobem viděly jiskry v jiných lidech, jestli mi rozumíte, takže se zavázanýma očima jsem sice neviděl na cestu, ale vůbec mi to nebránilo pozorovat ostatní, co byli v autě se mnou. Věděl jsem přesně, kde sedí a co cítí. Vždycky jsem dovedl poznat, co v lidech je a nemusel jsem vidět ani jiskřičku, vůbec nic, ale tentokrát to bylo poprvé, co jsem viděl někoho jiskřivého vedle sebe. Takže jsem tam seděl a sledoval, jak se k sobě máma s tátou chovají, přestože se nedotýkali a nic neříkali, jen jakési slabé závanu hněvu nebo strachu nebo... přiznám se, že jsem hledal lásku, ale žádnou jsem neviděl, a že vím, jak vypadá, protože jsem ji cítil. Byli jako dvě vojska rozložená na kopcích proti sobě, která čekají, až s úsvitem skončí klid zbraní. Jsou ve střehu. Vysílají skupinky na výzvědy.

Čím víc jsem si zvykal rozumět tomu, co si myslí a navzájem cítí moji rodiče, tím jednodušší pak pro mě bylo číst, co se děje v Billym. Bylo to jako s abecedou; když se naučíte číst velká písmena, přečtete

i malá, a tak mě napadlo, jestli bych se třeba nemohl naučit porozumět i lidem, kteří prakticky žádný jiskry nemají. Zkrátka a dobře mi to blesklo hlavou a v tu ránu jsem zjistil, že je to skoro pravda. Stačilo trochu se procvičit a mohl jsem jiskřivýho člověka přechít na dálku a něco málo jsem se mohl dozvědět taky o lidech, kteří jsou obyčejní, dokonce i přes zdi a okna. Ale na to jsem přišel až později. Třeba tenkrát, když mě vaši lidi sledovali přes zrcadlo. Vidím taky dráty od vašich mikrofonů ve zdech.

Právě během té jízdy autem jsem si poprvé začal uvědomovat, co všechno na ostatních lidech vidím se zavřenýma očima: tvar jejich bioelektrické soustavy, její barvu a rotaci, rychlost, průtok, rytmus a nevím co ještě, ale to všechno jsou stejně jenom moje slova, protože zrovna moc knížek se o tom sehnat nedá. Možná ten švédskéj doktor tomu nějak složitě říká. Já vám můžu říct jen to, jak to cítím já. A ta hodina mi stačila, abych se v tom zdokonalil dostatečně, takže jsem třeba poznal, že Billy má strach, fajn, jenže nebál se ani tak mě, bál se hlavně mámy a táty. Na mě spíš žáril, tak nějak zlostně. Měl taky trochu strach, ale hlavně se vztekal. Napadlo mě, jestli nemá vztek proto, že jsem se objevil odnikud a jsem hned jiskřivější než on, ale pak mi došlo, že nejspíš vůbec nedovede poznat, jak moc jiskřím, protože jemu to připadá jako prach a není v tom patřičně zběhlej, aby mezi dvěma lidma našel velkej rozdíl. Čím víc světla z vás vychází, tím zřetelněji vidíte, jak svítí ostatní, nějak tak by se to dalo popsat. Takže i když jsem měl oči zavázaný, viděl jsem líp než všichni ostatní, co v tom autě seděli.

Asi tak deset minut jsme jeli po šterku, pak po hrbolaté prašné cestě a najednou jsme vyjeli znovu na hlad'oučkej asfalt a po nějakých sto metrech jsme zastavili. Nečekal jsem, až mi to někdo laskavě dovolí, měl jsem ten šátek dole během půl vteřiny.

Vypadalo to jako hotový městečko, ale domy stály přímo mezi stromy, ne v nějaký mezeře v klenbě listoví. Takových padesát, šedesát domů, některý docela velký, ale mezi stromy je nebylo skoro vidět, protože bylo léto. Všude pobíhala spousta dětí, špinavých a zaprášených, od drzých fracků, co sotva vyrostli z plenek, po ty nejodrostlejší, který nemohly být o moc mladší než já. V domově si naší čistoty každopádně hleděli víc. Všechny jiskřily. Většinou jako

Billy, jenom trochu, ale to vysvětlovalo, proč nebyly moc myté. Málokterá máma bude cpát dítě do vany, když se může snadno rozčílit a způsobit jí nemoc.

Muselo být něco kolem půl deváté večer, a ani malé děti ještě nebyly v posteli. Určitě je nechávali, ať si hrají, dokud se neunaví, nepadnou a neusnou samy od sebe. Napadlo mě, že jsem na tom možná nebyl tak špatně, když jsem vyrostl v sirotčinci. Měl jsem aspoň slušný vychování a nevytahoval jsem to z kalhot, abych čůral na veřejnosti jako jeden malej kluk, kterej se na mě jenom podíval, jak vystupuju z auta, ale klidně to kropil dál, jako by nedělal nic divnýho. Jako pes, kterej si značkuje stromy. Potřeboval to, tak to udělal. Kdybych něco takovýho udělal v dětském domově, určitě bych si to pěkně slízl.

Vím, jak se mám chovat k cizím lidem, když stopuju u cesty, ale ne když dostanu společnost, protože sirotci moc často na návštěvy nejezdí, takže jsem neměl moc zkušeností. Proto bych se choval ostýchavě za všech okolností, i kdyby žádný jiskření nebylo. Táta byl celej hrr odvést mě hned za papá Lemem, ale máma si všimla, že nejsem moc čistej a možná jí došlo, že jsem dlouho nebyl na záchodě, takže mě dostrkala do domu, kde měli dobrou sprchu, a když jsem vyšel ven, čekal mě na stole chleba se šunkou. Na talíři, který ležel na lněném prostírání, vedle stála vysoká sklenice mléka a to mléko bylo tak studené, že se vnější strana sklenice orosila. Chci říct to, že jestli se klukovi ze sirotčince někdy zdálo, jaký by to bylo mít mámu, vypadalo to takhle. Co na tom, že nevypadala jako modelka v katalogu od Searse. Měl jsem pocit, že jsem čistej, sendvič chutnal výborně, a když jsem dojedl, nabídla mi ještě sušenku.

Přiznávám, že to bylo příjemný, ale zároveň jsem si připadal ošizenej. Přišlo to sakra moc pozdě. Něco takovýho jsem potřeboval v sedmi a ne v sedmnácti.

Ale snažila se, a navíc to nebyla jenom její vina, takže jsem sušenku snědl a dopil zbytek mléka. Moje hodinky ukazovaly devět pryč. Venku se už stmívalo a většina dětí konečně šla spát. Vtom vešel táta a povídá: „Papá Lem vzkazuje, že nebude čekat věčně.“

Byl venku, ve velkém houpacím křesle postaveným na trávě. Neřekli byste o něm, že byl tlustej, ale břicho měl. A neřekli byste, že byl starej, ale nahoře měl plešku a vlasy měl jako žlutobílý chmýří. A neřekli byste, že byl škaredej, ale měl ženský rty a mně se nelíbilo, jak je křivil, když něco říkal.

Do háje, byl tlustej, starej a škaredej a nenáviděl jsem ho od chvíle, co jsem ho uviděl. Takovej rozbředlej. Nejiskřil ani tolik co táta, takže tady nemohl poroučet proto, že by měl toho, co nás odlišuje, víc než ostatní. Uvažoval jsem, jak blízcí jsme příbuzní. Jestli měl děti a vypadaly jako on, měli je bez lítosti utopit.

„Micku Yowe,“ povídá mi. „Micku, chlapče můj zlatý, Micku, můj drahý bratranče.“

„Dobrý večer, pane,“ říkám mu.

„Vida, má dokonce vychování. Dobře jsme udělali, že jsme dětskému domovu tak štědře přispívali. Postarali se o tebe výborně.“

„Vy jste dětskému domovu přispívali?“ ptám se. Jestli ano, tak určitě ne štědře.

„Trochu,“ říká. „Dost, aby to zaplatilo tvou stravu, bydlení a křesťanskou výchovu. Ale žádný luxus. Nemohla z tebe vyrůst měkota, Micku. Potřebovali jsme, abys byl hubený a silný. A musel jsi poznat utrpení, abys dovedl mít soucit. Hospodin ti nadělil úžasný dar, velký důkaz své milosti, přetékájící náruč božské moci, a na nás bylo se postarat, aby sis opravdu zasloužil zasednout ke stolu při hostině Páně.“

Měl sem co dělat, abych se nezačal rozhlížet, jestli tam někde nebzučí kamera, protože mluvil úplně jako ti televizní kazatelé.

A mluvil dál: „Micku, první zkoušku jsi už složil. Odpustil jsi svým rodičům, že tě nechali žít v přesvědčení, že jsi sirotek. Toto svaté přikázání jsi dodržel. Cti otce svého i matku svou, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Víš, že kdybys proti nim pozvedl ruku, Bůh by tě srazil v prach. Pravdu díím, když říkám, že na tebe po celý čas mířily dvě hlavně a kdyby tvoji rodiče odešli bez tebe, klesl bys na tom černošském hřbitově mrtvý k zemi, neboť nikdo se nesmí vysmívat Bohu.“

Nevěděl jsem, jestli mě chce vyprovokovat nebo vystrašit, ale fungovalo to tak i tak.

„Pán si tě vyvolil za svého sluhu, Micku, jako si vyvolil nás všechny. Zbytek světa to nechápe. Ale dědeček Jake to poznal. Už dávno, v roce 1820, přišel na to, že si smrt přichází pro každého, proti komu pojme zášť, aniž by musel hnout prstem. Jistý čas si myslel, že by mohl být jako ty staré čarodějnice, které někoho proklely a dotyčný z moci ďábla chřadl, až zemřel. On však byl bohabojný muž a žádnou dohodu se Satanem neměl. Žil v těžké době, kdy se často stávalo, že člověk někoho v hádce zabil, ale dědeček Jake nezabil nikoho. Nebil se ani pěstmi. Byl to mírumilovný muž, který držel svůj hněv v sobě, jak to Pán přikazuje v Novém zákoně. Proto nemohl být Satanovým sluhou!“

Papá Lem mluvil tak hlasitě, že se jeho hlas rozléhal celou vesnicí. Všiml jsem si, že všude kolem nás stojí lidi. Ted' už mezi nimi nebylo mnoho dětí, byli to samí dospělí, kteří si možná přišli poslechnout papá Lema, ale pravděpodobnější bylo, že se přišli podívat na mne. Bylo to tak, jak řekla ta ženská v Roanoke: žádnéj z nich nejiskřil ani zpola tolik jako já. Nevěděl jsem, jestli to vidí oni, ale já to viděl určitě. Ve srovnání s normálníma lidma byli asi všichni zaprášení dost, ale ve srovnání se mnou nebo třeba i s mámou a tátou to bylo jenom bludičky.

„Začal hledat v Písmu svatém, co to znamená, že všechny jeho nepřátele postihují nádory, krvácení, kašel a hnití v útrokách, a našel v knize Genesis verš, ve kterém Hospodin řekl Abrahamovi: 'Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí.' A srdce mu řeklo, že Hospodin si ho vyvolil, stejně jako si vyvolil Abrahama. A když pak Izák uděloval božské požehnání Jákobovi, řekl: 'Ať ti slouží lidská pokolení, ať se ti klanějí národy: kdo prokleje tebe, bude proklet, kdo žehnat bude tobě, sám bude požehnan.' Sliby patriarchů došly nového naplnění v dědečku Jakeovi, neboť každý, kdo ho proklel, byl sám proklet Bohem.“

Musím vám říct, že když papá Lem citoval ta slova z Bible, znělo to jako by promluvil sám Bůh. Zmocnilo se mě vzrušení, když jsem se dozvěděl, že to byl Bůh, kdo dal naší rodině takovou moc. Tak, jak to papá Lem řekl, to platilo pro celou rodinu, protože Hospodin slíbil Abrahamovi, že bude mít tolik dětí, kolik je hvězd na obloze, a těch je mnohem víc, než mohl Abraham od pohledu znát,

protože neměl po ruce dalekohled. Ten slib se teď vztáhl na dědečka Jakea, stejně jako ten, který říkal: „V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi světa.“ Dědeček Jake proto začal knihu Genesis studovat, aby tyto sliby mohl naplnit, tak jako je naplnili praotcové. Viděl, jak nedbali na překážky a dávali si záležet, aby si za manželky brali pouze své příbuzné – určitě víte, že Abraham si vzal za ženu Sárú, dceru svého bratra, Izák se oženil se svou sestřenkou Rebekou a Jákob si vzal své sestřenice Leu a Ráchel. A tak dědeček Jake opustil svou první ženu, protože byla nehodná, což nejspíš znamenalo, že neměla moc jisker, a začal se scházet s dcerou svého bratra. Když mu pak bratr pohrozil, že ho zabije, jestli se opováží na děvče sáhnout, dědeček Jake s ní utekl a bratr měl z jeho prokletí smrt, což je přesně to, co v Bibli potkalo otce Sárý. Dědeček Jake si to prostě vymyslel dokonale. A pohlídal si, aby si všichni jeho synové vzali sestřenice z prvního kolena, takže všichni měli jisker dvakrát tolik, jako když se ohaři páří s ohařema, nekříží se s jinými rasama a plemeno zůstává čistý.

Pokračovalo to spoustou blábolů o Lotovi a jeho dcerách, a jestli zůstaneme věrní, pak my budeme ti pokorní, kteří zdědí Zemi, protože jsme vyvolený národ a Hospodin zničí všechny, kteří se nám postaví do cesty. Ale zatím z toho vycházel jediný závěr: vezmeš si toho, koho ti určí patriarcha, a tím patriarchou byl právě papá Lem. Z jeho nařízení si máma vzala tátu, kterež byl její bratranec, přestože v sobě žádný velký zalíbení nenacházeli, ale papá Lem viděl, že jsou oba mimořádně vyvolení, což znamená, že byli asi nejjiskřivější ze všech. Když jsem se pak narodil já, viděli to jako potvrzení jeho rozhodnutí, protože Hospodin je obdařil dítětem, ze kterého se sypalo víc prachu, než když nákladák projede po prašné cestě.

Otázka, na které si dal obzvlášť záležet, byla ta, jestli jsem už někdy s někým spal. Povídá mi: „Jestlipak jsi rozlil své sémě mezi dcery Izmaelovy a Ezauovy?“

Věděl jsem, co je to rozlévání semene, protože nám o tom dělali kázání v dětském domově. Nebyl jsem si jistě, kdo jsou to dcery Izmaelovy a Ezauovy, ale vzhledem k tomu, že jsem rande, ze kterýho by něco bylo, nikdy neměl, usoudil jsem, že můžu s čistým svědomím odpovědět ne. Přesto jsem se na chvíli zamyslel, protože

jsem si vzpomněl na tu paní v Roanoke, která mě rozpálila jenom tím, že mě chtěla, a začal jsem uvažovat, jestli jsem nakonec nebyl ztrátě panictví dost blízko. Napadlo mě, jestli ta paní z Roanoke náhodou nebyla Ezauova dcera.

Papá Lem si mého váhání všiml a chopil se toho. „Nezkoušej mi lhát, chlapče. Já lež poznám.“ Abych řekl pravdu, vzhledem k tomu, že já jsem lež poznal, nepochyboval jsem, že by to mohl umět taky. Jenže na druhou stranu jsem potkal spoustu dospělejch, co mi tvrdili, že na každou lež přijdou – ale v polovině případů mě obvinili ze lži, když jsem mluvil pravdu, a v té druhé polovině mi věřili, když jsem nalhával takový koniny, že by je do schodů museli nést dva chlapi. Možná to uměl a možná taky ne. Rozhodl jsem se, že mu řeknu jenom tolik pravdy, kolik budu chtít. „Bylo mi trapné přiznat, že jsem nikdy neměl děvče,“ povídám.

„Ach, to je ten svět plný klamu,“ říká. „Nakonec vypadá promiskuita tak normálně, že se chlapec stydí přiznat svou cudnost.“ Pak se mu zablesklo v očích. „Vím, že tě děti Ezauovy sledovaly, chtějíce tě připravit o tvé prvorozenství. Nemám pravdu?“

„Nevím, kdo je to Ezau,“ říkám mu na to.

Lidi, co se nahrnuli kolem nás, si začali polohlasně šeptat.

„Teda, vím, kdo to byl v Bibli, byl to Jákobův bratr, ten, který prodal své prvorozenství za hrachovou polévku.“

„Jákob byl právoplatný dědic, pravý nejstarší syn,“ říká papá Lem, „dobře si to pamatuj. Ezau je ten, který odešel od otce do pouště, odmítl boží dílo a zapletl se do lží a hříchů světa. Ezau je ten, který si vzal cizí ženu, který nepatřil k vyvoleným! Rozumíš mi?“

Pochopil jsem ho dostatečně. Někde v rodové linii se někomu zprotivilo žít pod palcem papá Lema nebo patriarchy, který byl před ním, a došlo k rozštěpení.

„Měj se na pozor,“ pokračoval papá Lem, „protože děti Ezauovy a Izmaelovy stále prahnou po požehnání, jehož se dostalo Jákobovi. Chtějí zkazit čisté sémě dědečka Jakea. Sami mají božího požehnání dost, aby dovedly poznat, že jsi pozoruhodný chlapec, jako Josef, který byl prodán do Egypta, a přijdou za tebou se svými oplzlými návrhy, tak jako přišla Potifarova žena za Josefem, budou

tě chtít přesvědčit, abys jim dal své čisté, neposkvrněné sémě a jiní se tak dostalo požehnání, kterého se jejich otcové vzdali.“

Musím říct, že mi nebylo moc příjemné, když před tou smíšenou společností mluvil tolik o mém semeni, ale to ještě nebylo nic ve srovnání s tím, co udělal potom. Mávl rukou na dívku, která tam stála v davu, aby vystoupila. Na holku z vesnice nevypadala zas tak špatně. Vlasy měla šedé jako myš, moc čistá nebyla a hrbila se, jako by na zádech měla dvě vědra, ale tvářičku neměla škaredou a vypadalo to, že má dokonce i zuby. Roztomilá, ale můj typ to nebyl, jestli víte, jak to myslím.

Papá Lem nás představil. Byla to jeho dcera, to mě mohlo napadnout, a on jí povídá: „Půjdeš s tímto mužem?“ Ona se na mě podívala a řekla: „Půjdu.“ A pak po mně hodila úsměv od ucha k uchu a najednou to na mě přišlo zas, jako s tou ženskou v Roanoke, jenomže tentokrát to bylo dvakrát silnější, protože ta ženská v Roanoke přece jenom těch jisker neměla tolik. Stál jsem tam a myslel jsem jenom na to, jak chci, aby z ní spadlo všechno, co má na sobě, a chci to tam s ní přede všema udělat. Bylo mi úplně jedno, že všichni ti lidi se dívají, taková to byla síla.

A musím vám říct, že mi to bylo příjemný. Chci říct, že podobnej pocit se nedá ignorovat. Ale něco jinýho se tomu ve mně postavilo a šeptalo mi: „Micku Wingere, ty pitomče jeden, ta holka pobrala krásy asi jako koupelnový umyvadlo a všichni tihle lidi se dívají, jak z tebe dělá idiota.“ A do téhle druhé půlky vjela zlost, protože se mi nelíbilo, že mě k něčemu nutí, nelíbilo se mi, že se to děje tam přede všema, a ze všeho nejvíc se mi nelíbilo, že papá Lem tam sedí a dívá se na svou dceru a na mě, jako bysme byli v nějakým pornočasopisu.

Potíž je v tom, že když to do mě vjede, srším jak fakule. Čím jsem byl rozčilenější, tím jasněji jsem viděl, jak to dělá, jako by byla nějaký magnet, kterej mě k sobě přitahoval. A ve chvíli, kdy jsem si nás představil jako magnety, sebral jsem všechny jiskry ty svý zlosti a použil jsem je. Ne tak, abych jí ublížil, protože jsem to na ni nehodil stejným způsobem jako na lidi, který jsem zabil. Jenom jsem dal jejím jiskrákům opačnej směr. Motala to stejně rychle jako jindy, jenže na druhou stranu, a proboha, v okamžiku, kdy to začalo, div

nezmizela. Viděl jsem ji dál, to bylo fajn, ale prakticky jsem o ní nevěděl. Nedokázal jsem na ni zaostřit oči.

Papá Lem se prudce postavil a ostatní lidi zalapali po dechu. To si pište, že tu holku rychle přešlo házet po mně jiskry. Pak najednou klečela a zvracela. Buď musela mít špatný žaludek, nebo bylo to, co jsem udělal, silnější, než jsem čekal. Řekl bych, že musela vyzvracet i žaludeční šťávy. Pak jsem to po ní hodil znovu, otočil to zpátky, a když ji postavili, skoro ani nemohla chodit. Kromě toho začala hysterčit a vykřikovat, jak jsem zlej a škaradej. Za jiných okolností by to možná ranilo my city, jenže já byl na smrt vyděšenější.

Papá Lem se tvářil jako obraz božího hněvu. „Odmítl jsi nejsvětější svátost manželskou! Bůh ti přichystal služku a ty jsi ji pohrdavě odkopl!“

Měli byste vědět, že tou dobou jsem si ještě nedovedl dát všechno dohromady, jinak bych se ho tolik nebál, jenomže pokud jsem tenkrát věděl, mohl mě zabít rakovinou. A určitě bylo v jeho moci přimět ostatní, aby mě ubili k smrti, nebo udělat něco jiného, co ho napadne, takže jsem možná dobře dělal, že jsem se ho bál. Musel jsem zkrátka něco vymyslet, aby se na mě nerozčílil, a to, na co jsem nakonec přišel, asi nebylo tak špatný, protože to fungovalo. Ne snad?

Říkám mu co možná nejkldněji: „Papá Leme, to nebyla služka, jak má být.“ Nedíval jsem se na všechny ty televizní kazatele nadarmo. Věděl jsem, jak mluvit jako Bible. Povídám: „Ta nebyla dost požehnaná, aby se stala mou ženou. Nebyla požehnaná ani tolik jako moje máma. Neříkejte mi, že je to ta nejlepsi, kterou pro mě Hospodin přichystal.“

Měli jste vidět, jak se hned zklidnil. „Já to vím,“ říká. A najednou už nemluví jako kazatel, to já mluvím jako kazatel a on je samá pokora. „Myslíš si, že to nevím? Musíš vědět, Micku, že to ty děti Ezauovy, ty za všechno můžou. Měli jsme pět děvčat, která byla mnohem zaprášenější než ona, ale museli jsme je dát pryč do cizích rodin, protože byla jako ty, tak silná, že by zabila vlastní rodiče, i když by nechtěla.“

A já říkám: „Ale mě jste zpátky přivedli.“

A on na to: „Jenže ty jsi byl živý, Micku. Musíš uznat, že tím je to snazší.“

„Chcete říct, že všechna ta děvčata jsou mrtvá?“ ptám se.

„Děti Ezauovy,“ říká. „Tři z nich zastřelili, jednu uškrtili a tělo té páté jsme nikdy nenašli. Ani jedna se nedožila věku deseti let.“

Hned jsem si vzpomněl, jak mi ta ženská v Roanoke říkala, že mě měla několikrát na mušce. Ale nechala mě žít. Proč? Kvůli mému potomstvu? Ty holky by se potomstva dočkaly taky. Jenže ty holky zabili a mě nechali naživu. Nechápal jsem proč. A nevím to doteď, sakra, jestli mě nechcete nechat takhle zamčenýho do konce života. V tom případě jste mi mohli ustřelit hlavu rovnou, když mi bylo šest. Určitě bych vám vyjmenoval nejmíň deset slušnejch lidí, kteří by ještě žili, takže nečekejte, že vám za tu laskavost poděkuju, pokud se mě nechystáte pustit ven.

Zkratka a dobře jsem mu řekl: „To jsem nevěděl. Mrzí mě to.“

A on mi říká: „Micku, chápu tvé zklamání, protože vím, jak tě Hospodin obdařil. Ale slibuju ti, že moje dcera je opravdu ta nejlepší dívka na vdávání, kterou tady máme. Nechtěl jsem ti ji podstrčit, protože je to moje dcera – to by bylo rouhačské a já jsem oddaný sluha Páně. Všichni, kteří tu jsou, ti to dosvědčí, řeknou ti, že bych ti svou dceru nikdy nedal, kdyby nebyla nejlepší, kterou máme.“

Jestli vážně byla nejlepší, kterou měli, musel jsem uznat, že zákony, který zakazují incest, mají něco do sebe. Ale povídám mu: „Třeba bychom měli počkat a podívat se, jestli se nenajde nějaká mladší, která je teď na vdávání ještě moc mladá.“ Z nedělní školy jsem si pamatoval, jak to bylo s Jákobem, a když si tady Jáкова tak považovali, počítal jsem, že to bude fungovat. Proto povídám: „Vzpomeňte si, že Jákob sloužil sedm let, než si mohl Ráchel vzít. Klidně počkám.“

Nemusíte mi věřit, ale udělal jsem tím na něj dojem. „Skutečně v sobě máš prorockého ducha, Micku. Až mě jednou Pán povolá za mými otci, určitě budeš nový papá místo mě. Ale doufám, že si vzpomeneš i na to, že Jákob si sice vzal Ráchel, ale nejdřív se oženil se starší sestrou, s Leou“.

S tou ošklivou, napadlo mě, ale nahlas jsem to neřekl. Jenom jsem se usmál a řekl mu, že si na to vzpomínám a že bude dost času promluvit si o tom zítra, protože je už tma a já jsem unavený, za dnešní den se seběhlo moc věcí a musím si to v hlavě trochu srovnat.

Začínal jsem do té hry na Bibli zapadat, a tak mu říkám: „Vzpomeňte si, že Jákob taky musel spát, než na něj přišel sen o žebříku do nebe.“

Všichni se rozesmáli, ale papá Lemovi to ještě nestačilo. Byl ochoten několik dní počkat, pokud šlo o svatbu. Ale jedna věc čekat nemohla. Podíval se mi do očí a řekl: „Micku, musíš se rozhodnout. Pán říká, že ti, kteří nejsou se mnou, jsou proti mně. Jozue řekl: rozhodni se dnes, komu budeš sloužit. A Mojžíš řekl: 'Dovolávám se dnes proti vám svědectví nebes i země: předložil jsem ti život i smrt, požehnání i zlořečení; vyvol si tedy život, abys byl živ ty i tvé potomstvo.'“

Myslím, že jasněji se to snad ani říct nedalo. Mohl jsem se rozhodnout, jestli chci žít mezi vyvolenými, mít kolem sebe věčněj houf špinavejch děcek a slizkýho starocha, kterej mi bude říkat, koho si mám vzít a jestli můžu vychovávat vlastní děti, nebo jsem se mohl rozhodnout, že odejdu a nechám si vystřelit mozek nebo koupím pořádnou dávku rakoviny – přemýšlel jsem jenom nad tím, jestli by to udělali rychle nebo pomalu. Něco mi říkalo, že spíš by to vyřídili rychle, abych neměl čas rozlít své semeno mezi dcery Ezauovy.

A tak jsem mu nanejvýš slavnostně a pokrytecky slíbil, že budu sloužit Bohu a budu mezi nimi žít do konce svého života. Jak jsem už říkal, nevěděl jsem, jestli dovede poznat, že lžu, nebo to nedovede. Každopádně přikývl a usmál se, takže to vypadalo, že mi uvěřil. Potíž byla v tom, že jsem věděl, že lže on, což znamenalo, že mi nevěří a to znamenalo, že jsem v byndě, jak říkával malej Greggy od pana Kaisera. Ve skutečnosti byl pořádně vzteklej a zároveň pořádně vyděšeněj, přestože se to snažil maskovat úsměvy a sebeovládáním. Stejně jsem poznal, že ví, že ani náhodou nechci zůstat mezi těmi blázný, co zbouchávají své sestřenice a libují si ve své tupé nevědomosti. To ale znamenalo, že už v tuhle chvíli přemýšlí, jak mě zabít, a spíš dřív než později.

Ne, na tomhle místě bych měl s pravdou ven, protože tolik chytřej jsem zase nebyl. Teprve v půlce cesty do domu jsem začal přemýšlet, jestli mi uvěřil, a teprve ve chvíli, kdy mě máma převlékla do čist'ounkýho pyžama v čist'ounkým pokoji a chystala se odnést mi džíny, košili a prádlo, aby mohly být taky tak čist'ounký, teprve tehdy mě napadlo, že by se mi v noci mohlo hodit mít na sobě víc

než jenom to pyžamo. Stačil jsem se docela naštvat, než mi to oblečení konečně vrátila – začala se bát, že bych jí mohl něco udělat, kdyby mě neposlechla. Jenže pak mi došlo, že kdybych jí to oblečení nedal, akorát bych svou situaci zhoršil, protože by si mohli začít myslet, že se chystám vzít roha, a tom případě by začali plánovat, jak mě zabít, i kdyby s tím do té doby nepočítali, takže jsem si tím nejspíš jedině zavařil. Ale na druhou stranu kdyby došlo na věc, raději se plést v jednom a mít aspoň své šaty, než se plést v tom druhém a muset bloudit po kraji v pyžamu. Po polních cestách, naboso a v pyžamu se člověk daleko nedostane dokonce ani v létě.

Hned jak za sebou máma zavřela dveře a sešla dolů, znovu jsem se oblékl, obul jsem si i boty a vlezl jsem si pod příkrývku oblečeněj. Spával jsem pod širákem, takže mi nevadilo spát v šatech. Rozčilovalo mě jenom to, že mám boty na prostěradle. V dětském domově bych si to pěkně schytil.

Ležel jsem ve tmě a snažil se vymyslet, co podniknu. Měl jsem jasnou představu, jak se dostat z tohoto domu na cestu, ale k čemu by mi to bylo? Nevěděl jsem, kde jsem, kam ta cesta vede a jak daleko se potřebuju dostat. A v Severní Karolíně není radno chodit zkratka – když náhodou ve tmě o něco nezakopnete, určitě natrefíte na pašeráky whisky nebo marihuany, kteří vám ustřelí hlavu, nemluvě o nebezpečí, že vám prokousne hrdlo vypelichaná doga nějakýho farmáře, co pěstuje tabák. Takže bych zdrhal po cestě, která nevede nikam, a kdyby se rozhodli, že mě přejedou, obávám se, že strach z rakoviny by takový průměrný čtyřkolák nezastavil.

Napadlo mě, že bych mohl ukrást auto, jenže nemám ani páru, jak zkratovat zapalování. V dětském domově nás takový věci neučili. Věděl jsem, o co jde, protože jsem si o elektrice cosi přečetl v knížkách, který mi půjčil pan Kaiser, kdybych se chtěl zkusit naučit na zkoušky, jenže kapitola o tom, jak nastartovat lincolna bez klíčků, tam chyběla. Ani řídit jsem neuměl. Všechno to, co normálně pochytlíte od táty nebo od kamarádů ze školy, jsem se nikdy nenaučil.

Možná jsem si na chvíli zdřímnul, možná ne. Ale z ničeho nic jsem si všiml, že v té tmě vidím. Samozřejmě ne očima. Cítil jsem lidi, co se pohybují kolem. Nejdřív to nefungovalo na dálku, byla to jen jakási nejasná šmouha, ale ty, kteří byli blízko, ty v domě jsem

cítil. Samozřejmě, bylo to tím, že měli jiskry, ale když jsem tam ležel a cítil jak bloumají sem a tam v rytmu spánku a snů, nebo chodí dokola, začal jsem si uvědomovat, že jsem lidi cítil odjakživa, jenom jsem o tom nevěděl. I když neměli jiskry, vždycky jsem věděl, kde jsou, jako by se mi v hlavě promítaly míhající se stíny. Nevěděl jsem ani to, že něco vím, ale byli tam. Jako když si Diz Riddle v deseti letech poprvý nasadil brýle a najednou začal výskat a hlasitě obdivovat všechno, co viděl. Viděl to všechno i předtím, ale většinou pořádně nevěděl, o co jde. Třeba obrázky na mincích. Věděl, že na mincích jsou hrbolky, ale nevěděl, že jsou to obrázky, písmo a kdovíco ještě. Tak nějak to vypadalo.

Ležel jsem tam a v mozku jsem si mohl rozbalit mapu, na který jsem viděl spoustu různých lidí. Čím víc jsem se snažil, tím líp jsem viděl. Netrvalo dlouho a netýkalo se to jenom toho jednoho domu. Cítil jsem je i v jiných domech, slabší a mlhavější. Zdi jsem v duchu neviděl, takže jsem nedovedl poznat, kdo je v kuchyni a kdo v koupelně, musel jsem to vypožorovat a to nebylo jednoduchý, musel jsem na to soustředit všechny síly. Jediný, čím jsem se mohl řídit, bylo to, že jsem viděl elektrický dráty, když v nich procházel proud, takže všude, kde se svítilo, kde šly hodiny nebo něco jinýho, jsem cítil tenký čárky, vážně jen tenoučký, něco jinýho než stíny lidí. Nebylo to moc, ale mohl jsem si aspoň trochu udělat představu, kde by mohly být některý stěny.

Kdybych dovedl poznat, kdo je kdo, mohl bych podle toho hádat, co dělá. Kdo spí a kdo je vzhůru. Ale nedovedl jsem určit ani to, kdo je dítě a kdo dospělý, protože jsem velikost neviděl, jenom jas. Jedině podle jasu jsem poznal, kdo je blízko a kdo je daleko.

Bylo to štěstí, že jsem spal tak dlouho ve dne, když mě ten chlap vezl z Roanoke do Edenu. To samo o sobě štěstí nebylo, protože nejraději bych do Edenu vůbec nejezdil, ale když už jsem si tak dlouho zdřímnul, měl jsem větší naději, že vydržím vzhůru, dokud všude nezavládne klid.

Shluk nějakých lidí byl ve vedlejším domě. Nešlo je pořádně rozlišit, protože tři byli mnohem jasnější. Myslel jsem, že jsou blíž, a teprve za nějaký čas mi došlo, že to nejspíš budou máma, táta, papá Lem a několik dalších. Podle všeho to byla porada, která za chvíli

skončila a všichni kromě papá Lema přešli sem. Nevěděl jsem, čeho se ta porada týkala, ale věděl jsem, že jsou rozčilení a mají strach. Nejvíc ze všeho mají strach. Ale to jsem měl já taky. Dokázal jsem se ale uklidnit, tak jak jsem si to nacvičil, abych náhodou nikoho nezabil. Díky tomu, že jsem měl praxi, jsem si nedovolil nabrat moc energie a jisker, aby si mysleli, že spím. Neviděli tak dobře jako já, takže to mělo stačit. Myslel jsem, že si pro mě přijdou nahoru všichni, ale nestalo se, všichni zůstali dole. Jeden z nich vyšel nahoru, ale ani ten si pro mě nepřišel. Jenom obešel ostatní pokoje, probudil ty, co tam spali a poslal je dolů a pryč z domu.

Přiznám se, že to mě vyděsilo nejvíc ze všeho. Bylo jasné, o co jim šlo. Nechtěli, aby někoho v blízkosti zabily jiskry, který ze mne budou lítat, až zaútočí. Ale když jsem se nad tím zamyslel, našel jsem v tom i dobré znamení. Měli ze mě strach – a právem. Měl jsem větší dosah a tvrdší ránu než všichni ostatní. Když jsem vrátil to, co na mě zkoušela dcera papá Lema, všichni viděli, že dovedu setřást, co na mě hodí. Nevěděli, čeho všeho jsem schopnej.

Já sám taky ne.

Nakonec z domu odešli všichni kromě těch dole. Venku stáli další, možná jenom hlídali a možná taky ne, každopádně jsem si spočítal, že nemá smysl zkoušet vylézt z okna.

Pak kdosi začal znovu stoupat po schodech, tentokrát sám. Neměl už koho odvést dolů, takže mohl jít jedinečně za mnou. Byl to jenom jeden člověk, ale to mi bylo houby platný – i jeden dospělej, kterej dovede zacházet s nožem, je na tom líp než já. Ještě pořád rostu, nebo aspoň doufám, a jediný, co jsem kdy vybojoval, byly žduchačky na hřišti. Chvilí jsem si nadával, že jsem nechodil na kung fu místo toho vysedávání nad matematikou a knížkama o vědě, který mi mělo vynahradiť, že jsem tak brzo přestal chodit do školy. To mi bude hodně platný, že znám matematiku a vědy, až bude po mně.

Nejhorší na tom bylo, že jsem ho neviděl. Třeba všechny ty děti vyvedl ven jenom proto, aby ráno nedělaly rámus a nevzbudily mě. Třeba to nakonec mysleli dobře. A ten chlap, co stoupal po schodech, se možná šel na mě jenom podívat nebo mi nesl čistý oblečení – co já vím? Přece jsem ho nemohl křísnout, dokud jsem nevěděl, jestli se

mě vážně pokoušejí zabít. Ale kdyby mě chtěl zabít, nejraději bych ho křísнул dřív, než se mnou bude v jenom pokoji.

Tohle rozhodování se vyřešilo za mě. Tak dlouho jsem ležel a rozmýšlel se, co dělat, že zatím vystoupal po schodech, došel k pokoji, otočil knoflíkem a vešel dovnitř.

Snažil jsem se dýchat pomalu a pravidelně, jako bych spal. Snažil jsem se nezačít moc jiskřit. Jestli to byl někdo, kdo mě přišel jenom zkontrolovat, tak zase odejde.

Neodešel. A našlapoval potichu, aby mě neprobudil. Strašně se bál. Bál se tak moc, že jsem definitivně pochopil, že mě určité nepřišel přikryt a dát mi pusu na dobrou noc.

Zkusil jsem ho křísnout, poslat na něj jiskry, ale zjistil jsem, že poslat není co! Já totiž vůbec nebyl naštvanej. Do té doby jsem se nikdy nepokusil někoho zabít záměrně, vždycky jsem to už měl v sobě, neovládl jsem se a ono se to stalo. Teď jsem se tak dlouho uklidňoval, že ztratit sebeovládání nešlo. Neměl jsem vůbec žádný jiskry, jenom svůj normální zářivý stín. Byl tam a já neměl ani vteřinu nazbyt, a tak jsem se překulil. Směřem k němu, což byla možná hloupost, protože jsem se mu mohl napíchnout na nůž, ale v tu chvíli jsem ještě nevěděl jistě, že má nůž. Měl jsem v hlavě jenom to, že ho musím povalit, odstrčit, něco s ním udělat.

Jediný, kdo skončil na podlaze, jsem byl já. Narazil jsem do něj a spadl jsem na podlahu. Zároveň mě pořezal na zádech. Nic hrozného, odnesla to hlavně košile, ale jestli jsem se předtím bál, tak teď mě popadla hrůza, protože jsem věděl, že má nůž, a ještě víc jsem věděl, že já ho nemám. Lezl jsem po zemi, abych se od něj dostal co nejdál. Oknem dovnitř prakticky žádný světlo nešlo, bylo to jako ve velkém záchodě. Já jsem neviděl jeho a on neviděl mě. Jinak jsem ho samozřejmě viděl, nebo spíš cítil, kde je. Sám jsem tou dobou sršel jiskrama jak blázen, takže mě musel vidět taky, pokud nebyl slabší, než jsem si myslel.

Jenže on byl slabší, než jsem si myslel. Bloudil pokojem a bylo slyšet, jak seká nožem do vzduchu před sebou. Neměl vůbec ponětí, kde jsem.

Celou tu dobu jsem se snažil dostat víc a víc do ráže, ale nic se nedělo. Naštvat se jenom tak není jednoduchý. Herec to možná

dovede, ale já nejsem herec. Byl jsem vystrašenější, jiskřil jsem, ale nedokázal jsem ze sebe dostat impuls, kterej by ho vyřídil. Čím víc jsem na to myslel, tím jsem byl klidnější.

Je to stejný, jako byste s sebou celý život nosili kulomet, tu a tam odpráskli někoho, komu jste vůbec nechtěli ublížit, a když jste to poprvé chtěli do někoho nasypat, on se vám zasekl.

Nechal jsem toho. Seděl jsem tam a přemýšlel o tom, že umřu, že teď, když jsem se konečně naučil ovládat, abych nezabíjel další lidi, když už nechci spáchat sebevraždu, právě teď bude můj život zmařen. Neměli v sobě ani dost charakteru, aby na mě přišli otevřeně. Kradli se potmě, aby mě podřízli ve spánku. A na poradě, kde se o tom rozhodovalo, byli moji dlouho ztracení, ale milující rodiče. Hernajs, můj roztomilej tatík stál v tuhle chvíli pod schodama a čekal, až ten zabiják sejde dolů a řekne mu, že jsem mrtvej. Oplakal by mě? Bé, bé, kdepak je můj hodnej chlapeček? Co že Mick leží ve studený zemi?

Vjelo to do mě. Tolik stačilo. Přestat přemýšlet o tom, jak se naštvat, a začít myslet na věci, který zaručeně naštvou, když na ně člověk pomyslí. Strach ve mně rozdmýchal tolik jisker, že když to do mě vjelo, bylo to horší než kdy dřív, citelně horší. Jenže když jsem to pustil, nevletělo to do toho chlapa, co tam ve tmě sekal nožem sem a tam. Ten můj ohnivej impuls proletěl podlahou a rovnou sjel do mýho starýho tatíka. Slyšel jsem, jak vykřikl. Ucítil to. Cítil, co jsem mu udělal. A já taky. To jsem přece udělat nechtěl. Potkal jsem ho teprve ten den, ale byl to můj táta, a já jsem ho vyřídil hůř, než jsem kdy v životě vyřídil kohokoli jinýho. To jsem v plánu neměl. Člověk si neplánuje, že zabije svýho tátu.

Znenadání mě oslepilo světlo. V první chvíli jsem si myslel, že se jedná o to druhý světlo, jiskry, že je to jejich odvěta, že mě chtějí křísnout. Pak mi došlo, že oslepené jsou moje oči a je to tím, že se v místnosti rozsvítilo. Ten chlap s nožem konečně pochopil, že nerozsvěcet mělo smysl jenom proto, abych se neprobudil, a když jsem už vzhůru byl, mohl si na práci klidně posvítit. Měl jsem štěstí, že ho to světlo oslepilo stejně jako mne, jinak bych měl v sobě díru dřív, než bych si stačil všimnout, čím mi ji udělal. Takhle jsem měl čas přelézt po čtyřech do nejzazšího kouta pokoje.

Nebyl jsem žádněj hrdina. Vážně jsem zvažoval, jestli se proti němu nerozběhnout, jestli na toho chlapa s nožem nemám zaútočit. Zabil by mě, ale na nic jinýho jsem nemohl přijít.

A pak mě něco napadlo. Přivedlo mě na ten nápad to, že jsem cítil elektrickéj proud v drátech, který byly tažený od vypínače ve zdi. Byla to elektřina a ta ženská v Roanoke přece mluvila o mých jiskrách jako o bioelektřině. S tím by mohlo jít něco udělat, ne?

Nejdřív jsem uvažoval, že bych mohl něco zkratovat, ale nevěřil jsem, že bych měl elektřiny v sobě tolik. Pak mě napadlo, že bych se mohl napíchnout na domovní rozvod, abych si nabral víc šťávy, jenže jsem si vzpomněl, že napojit svoje tělo na domovní proud je to samý, čemu se říká elektrický křeslo. Nevím, možná by se mi povedlo do domovních drátů dostat, ale kdybych se spletl, bylo by po mně.

Ale něco jsem zkusit mohl. Hned vedle mě stála stolní lampa. Strhl jsem stínítko a mrštil je po tom chlapovi, kterej stál pořád u dveří a přemýšlel, co znamenal ten výkřik zdola. Potom jsem popadl lampu, rozsvítil ji a rozbil žárovku o noční stolek. Jiskry. Pak zhasla.

Držel jsem lampu v ruce jako zbraň, aby si myslel, že mu tou lampou chci vyrazit nůž z ruky. A kdyby mi můj plán nevyšel, nejspíš bych to taky udělal. Využil jsem toho, že se na mě dívá a připravuje se na boj nože proti lampě, a nenápadně jsem položil zubatý konec lampy na prostěradlo. Potom jsem použil svý jiskry a zlost, kterou jsem v sobě ještě měl. Nemohl jsem to po něm hodit, teda mohl, ale bylo by to jako s tím řidičem, šestiměsíční případ rakoviny plic. Než by na to umřel, byl bych už šest měsíců mrtvý na následky mnohočetných bodných ran v oblasti krku a hrudi.

Proto jsem rozdmýchával jiskry a nechával je stékat po ruce a dál po lampě, jako bych zvětšoval svůj stín. A ono to fungovalo. Jiskření přebíhalo po lampě až na její konec a sílilo, sílilo, a já celou dobu myslel na to, jak mě chce papá Lem nechat zabít, protože se mi nelíbila jeho dcera, jak mě přinutil zabít svýho tátu, i když jsem ho neznal ještě ani půl dne, a ten náboj rostl čím dál víc.

Narostl dost. Vnitřkem rozbité žárovky položené na prostěradlo začaly přeskakovat jiskry. Opravdové jiskry, takové, které jsem nejenom cítil, ale i viděl. A během dvou vteřin bylo prostěradlo v

plamenech. Potom jsem lampou škulbl, takže šňůra vyletěla ze zdi, a hodil jsem ji po něm. Musel uskočit a já toho využil, stáhl jsem prostěradlo a rozběhl se na něj. Nebyl jsem si jistý, jestli začnu hořet já nebo on, ale počítal jsem s tím, že v panice a ohromení ho nenapadne bodnout mě přes prostěradlo, a taky že ne, pustil nůž a pokusil se prostěradlo strhnout. Příliš se mu to nedařilo, protože jsem je na něj dál tlačil. Pak se pokusil utéct dveřmi, ale kopl jsem ho botou do kotníku, takže spadl. Ležel na podlaze a snažil se ze sebe prostěradlo strhnout.

Popadl jsem nůž a řízl ho zezadu do stehna. Fí, byl ostřej jak břitva. Nebo jsem byl tak rozčilenej a vyděšenej, že jsem ho řízl silněji, než bych čekal, protože nůž zajel až na kost. Řval, jak ho pálil oheň, z nohy mu tryskala krev a od plamenů začaly chytat i tapety. Napadlo mě, že jestli se budou snažit uhasit nefalšovanéj požár v domě, dost dobře mě nebudou moct pronásledovat.

Zároveň mi došlo, že by se mi moc dobře neutíkalo, kdybych při tom požáru uvnitř uhořel. A při představě, že bych mohl uhořet, jsem si uvědomil, že určitě uhoří ten chlap a že jsem mu to udělal já. Bylo to stejně hrozný jako rakovina, ale bylo mně to fuk, protože jsem už zabil lidí tolik, že mě nemohlo rozházet, když šlo o chlapa, kterej se mě pokusil zabít. Nemrzela mě ani bolest, kterou musel trpět, protože necítil nic horšího, než co cítil Starej Peleg, dokonce jsem z toho měl dobrej pocit, protože to bylo jako vyrovnání účtu za Pelegovu smrt, i když jsem je oba zabil já. Jak bych mohl srovnat účet za Pelegovu smrt zabitím někoho jinýho? Možná to trochu logiky mělo, protože jejich vinou jsem vyrůstal v sirotčinci a ne tady. Nebo to možná dávalo smysl v tom, že tenhle chlap si zasloužil umřít a Starej Peleg ne, takže ten, kdo si to zasloužil, musel umřít stejně hrozně jako Peleg, tak nějak by se to dalo říct. Nevím. Tenkrát jsem o tom určitě nepřemýšlel. Věděl jsem jenom to, že jsem slyšel, jak se ten chlap může uřvat k smrti, ale pomáhat jsem mu nechtěl, nechtěl jsem to ani zkusit, vůbec nic. Na druhou stranu se mi to ani nelíbilo, neřikal jsem si v duchu: Jenom hoř, ty šmejde! nebo něco na ten způsob. Ve stejnou chvíli jsem totiž poznal, že nejsem ani člověk, že jsem přesně taková zrůda, jak jsem si odjakživa myslel, ta z laciných krváků. Ta

scéna byla jako vystřižená z lacinýho krváku: někdo hoří a křičí a nad ním v plamenech stojí zrůda, která nehoří.

A to je pravda. Nehořel jsem. Všude kolem mne šlehaly plameny, ale přede mnou jaksi uhýbaly, protože jsem byl tak plnej jisker, jak jsem se nenáviděl, že to vypadalo, jako by se ty plameny ke mně nemohly dostat. Od té doby jsem o tom mockrát přemýšlel. On ani ten švédskéj vědec neví o bioelektřině všechno. Třeba to funguje tak, že když začnu sršet jak fakule, nic jinýho na mě nemůže. Třeba právě tak jezdili někteří generálové v Občanské válce po bojišti – nebo ten generál ve Druhé světové válce, nemůžu si vzpomenout, jak se jmenoval – a kulky se jim vyhýbaly. Třeba když se člověk dost nabije, prostě se k němu nic nedostane. Nevím. Vím jenom to, že když jsem se konečně rozhodl otevřít dveře a udělal jsem to, celá místnost byla v plamenech, i dveře hořely, a já jsem je klidně otevřel a vyšel ven. Jasně že teď mám na ruce obvaz, abych si zapamatoval, že když sáhnu na horkej knoflík na dveřích, neprojde mi to jen tak, jenže v té místnosti jsem vůbec neměl zůstat naživu a já odtamtud vyšel bez ožehlých vlasů.

Nestaral jsem se, jestli v domě někdo zůstal, a rozběhl jsem se chodbou pryč. Ještě jsem si nestáčil zvyknout, že vidím z lidí jejich jiskření, takže mě ani nenapadlo se o tom přesvědčit. Seběhl jsem ze schodů i s tím zakrváceným nožem v ruce. Stejně to bylo jedno. Všichni se rozutekli dřív, než jsem se tam dostal, všichni kromě táty. Ten ležel zkroucený na podlaze uprostřed obýváku, hlavu měl v kaluži zvratků, zadek v kaluži krve a třásl se, jako by umíral zimou. Vážně jsem ho vyřídil. Roztrhal jsem mu vnitřnosti. Myslím, že o mně vůbec nevěděl. Ale byl to můj táta a ani zrůda nenechá svýho tátu, aby takhle shořel. Popadl jsem ho za ruce, abych ho zkusil vytáhnout ven.

Zapomněl jsem, že mám v sobě jisker víc než kdy jindy. V okamžiku, kdy jsem se ho dotkl, to ze mě všechno vylítlo a vrazilo se to do něj. Něco takovýho se mi do té doby nikdy nestalo. Zalilo ho to, jako by ke mně patřil, jako by se v tom světle úplně topil. Já jsem něco takovýho nechtěl. Zapomněl jsem, nic víc. Chtěl jsem ho zkusit zachránit a místo toho jsem mu dal pecku, jakou ode mě do té doby nikdo nedostal. Nešlo to vydržet, musel jsem vykřiknout.

Pak jsem ho vytáhl ven. Byl úplně bezvládný, ale i kdybych ho zabil, i kdybych mu z vnitřností udělal kaši, neuhořel. Jedině na to jsem dokázal myslet; vlastně pak ještě na to, že bych se sám měl do toho domu vrátit, vyjít po schodech nahoru, nechat se zapálit a umřít.

Jak asi tušíte, neudělal jsem to. Lidi ječeli: Hoří!, pokřikovali: Zpátky! a já pochopil, že bych měl odtamtud vypadnout. Tátovo tělo jsem nechal ležet na trávě před domem a rozběhl jsem se za dům. Zdálo se mi, že jsem zaslechl střelbu z pušky, ale možná to bylo jenom praskání a střelení hořícího dřeva, nevím. Oběhl jsem dům a pustil jsem se, směrem k silnici. Jestli mi někdo stál v cestě, rychle se z ní odklidil, protože i to nejzabedněnější, nejzdegenerovanější, nejvykradenější dítě v celý vesnici by muselo moje jiskry vidět, jak jsem sršel.

Utíkal jsem, až asfalt skončil a vystřídala ho prašná cesta. Bylo oblačno, takže mi měsíc moc nesvítil a každou chvíli jsem sešel z cesty a zamotal se do plevelu. Jednou jsem spadl a když jsem vstával, zahlédl jsem za sebou oheň. Hořel celý dům a plameny šlehaly i nad ním ve stromech. Když jsem o tom začal přemýšlet, poslední dobou moc nepršelo a ty stromy byly suché. Napadlo mě, že tu noc možná shoří mnohem víc než jen jeden dům a chvíli jsem si dokonce namlouval, že mě třeba nebude nikdo pronásledovat.

Ale to byl snad nejpitomější nápad, co jsem kdy dostal. Jestli mě předtím chtěli zabít proto, že jsem o dceři papá Lema prohlásil, že je škaredá, jak se na mě asi dívali teď, když jsem jim spálil to jejich zašitý městečko, co myslíte? Jak zjistí, že jsem zmizel, půjdou po mně a budu mít štěstí, když mě zastřelí rychle.

Začal jsem dokonce přemýšlet o tom, že bych mohl sejít z cesty a schovat se v lesích, ať je to nebezpečný nebo ne. Ale pak jsem se rozhodl, že půjdu po cestě co nejdál, dokud neuvidím reflektory.

Ve chvíli, kdy jsem se takhle rozhodl, cesta skončila. Dál byly jen keře a stromy. Vrátil jsem se a snažil se cestu najít. Určitě zatáčela, ale nevěděl jsem kam. Tápal jsem v trávě jako slepec a snažil se nahmatat vyježděné koleje té polní cesty. V tu chvíli jsem samozřejmě zahlédl v dálce reflektory, ve směru hořících domů – teď už hořely nejmín tři. Věděli, že s městem se můžou definitivně rozloučit. Nejspíš tam nechali jen tolik lidí, aby vyvedli ven děti a

dostali je do bezpečí, a muži se pustili za mnou. Aspoň já bych to tak udělal, rakovina nerakovina. Věděli, že se mi nemůže podařit zastavit je všechny, než mi vyřídí, co mi chtějí. A já nedokázal ani najít cestu, abych jim utekl. Až se jejich reflektory přiblíží a cestu mi ukážou, bude už na útěk pozdě.

Právě když jsem se chtěl rozběhnout zpátky do lesa, rozsvítily se dva reflektory něco přes pět metrů ode mě a ukázaly rovnou na mě. Nechybělo moc a promočil jsem si kalhoty. A je po tobě, Micku Wingere, jsi mrtvej, napadlo mě v tom okamžiku.

A pak jsem uslyšel, jak na mě volá: „Nasedni, Micku, ty idiote, nestůj tam ve světle a nasedni si.“ Byla to ta paní z Roanoke. Kvůli těm světlům jsem na ni neviděl, ale poznal jsem její hlas a na nic jsem už nečekal. Cesta nekončila, jen se trochu stáčela a ona parkovala v místě, kde se polní cesta z boku napojovala na šterkovou. Oběhl jsem auto ke dveřím – ani nevím, co to bylo, jestli osobák nebo teréňák, možná blazer s náhonem na všechny čtyři, protože si vzpomínám, že to mělo řazení na čtyři kola – jenže dveře byly zamčený. Ona řvala na mě, abych nasedl, a já řval na ni, že dveře jsou zamčený, až je konečně otevřela a já si vlezl dovnitř. Rozjela se pozpátku a zabočila na šterkovou cestu tak prudce, že jsem málem vyletěl ze dveří ven, protože jsem je ještě nestačil zavřít. Potom vystřelila tak rychle dopředu, že za ní odletěl šterk a dveře se zabouchly samy.

„Připoutej se,“ povídá mi.

„Vy jste mě sledovala až sem?“ zeptal jsem se.

„Ne, čirou náhodou jsem si tady udělala piknik,“ říká. „Sakra, zapni si ty pásy.“

Poslechl jsem ji, ale pak jsem se v sedadle otočil a podíval se dozadu. Z prašné cesty na šterkovou se probíjely patery nebo šestery reflektory. Neměli jsme před nimi větší náskok než míli.

„Hledali jsme tohle místo už roky,“ říká. „Mysleli jsme, že je v okrese Rockingham, byli jsme úplně vedle.“

„A kde vlastně je?“

„V okrese Alamance,“ říká.

A já jí na to říkám: „Mně je úplně jedno, co je tohle za okres! Zabil jsem tam svého tátu!“

A ona mi na to povídá: „Teď se nerozčiluj, hlavně se na mě nerozčiluj. Mrzíme to, ale laskavě se uklidni.“ To bylo jediný, na co dokázala myslet, že bych se mohl rozčítit, přestat se ovládat a zabít ji, ale nemám jí to za zlý, protože nic těžšího jsem v životě nedělal, měl jsem co dělat, abych v tom autě nevybuchl, a ji by to zabilo taky. Kromě toho jsem začínal cítit bolest v ruce, jak jsem chytil ten knoflík na dveřích. Byla čím dál palčivější.

Jela mnohem rychleji, než si měla dovolit podle toho, jak daleko jí svítily reflektory. Když uviděla zatáčku, jeli jsme vždycky příliš rychle, takže dupla na brzdy a dostali jsme smyk. Chvilími jsem ani nemohl uvěřit, že jsme se nepřevrátili a nevybourali se. Pokaždý to vybrala.

Už jsem se nedokázal ohlížet. Seděl jsem tam, oči jsem měl zavřený a snažil se uklidnit, jenže pak jsem si vzpomněl na tátu, kterýho jsem sice neměl rád, ale byl to můj táta a ležel tam ve své krvi a ve zvratcích, vzpomněl jsem si na toho chlapa, kterej v mém pokoji uhořel zaživa, a jestli mi to tenkrát bylo jedno, tak teď mi to jedno nebylo, cítil jsem vztek, měl jsem strach a nenáviděl jsem se tolik, že jsem to v sobě nemohl udržet, ale pustit jsem to taky nemohl, a tak jsem si jenom přál, abych mohl umřít. Pak jsem si uvědomil, že ti chlapi za námi se přiblížili a já je cítím. Vlastně ne, nebylo to tím, že by se přiblížili. Byli prostě tak vzteklí, že jsem ještě nezažil, aby z někoho jiskry takhle lítaly. Ale když jsem je viděl, mohl jsem jim taky něco poslat, ne? Jednoduše jsem to odhodil směrem k nim. Nevím, jestli to koupili. Nevím, jestli ta moje bioelektrina je něco, čím se dá házet, jako by to byla věc. Ale aspoň jsem to ze sebe setřásl a neudělal jsem nic té paní, co řídila.

Když jsme se znovu dostali na asfalt, zjistil jsem, že podle toho, co bylo předtím, vůbec nemůžu posuzovat, co je to šílená jízda. Dupla na to, prohlédla si zatáčku, zhasla reflektory a rozsvítla je teprve v půlce oblouku. Byla to nejšílenější věc, jakou jsem kdy viděl, ale mělo to logiku. Určitě se podle našich světel řídili, a když jim zmizela, nebudou chvíli vědět, kde jsme. Zároveň nebudou vědět, že cesta před nimi zatáčí a mohli by se třeba i nabourat, ale přinejmenším budou muset zpomalit. I nám samozřejmě hrozilo, že

se sami zakousneme někde do stromu, ale ta paní řídila, jako by věděla, co dělá.

Dostali jsem se na rovný úsek a míli před námi měla být nějaká křižovatka. Znovu zhasla světla a mě napadlo, že chce třeba zabočit, ale neudělala to. Jela dál a dál, rovnou za nosem do té inkoustové tmy. Ten rovný úsek byl dlouhý, ale určitě nebyl nekonečný a navíc, můžete být sebelepší řidič, ale ve tmě prostě vzdálenost neodhadnete. Když už jsem každou chvíli čekal, že do něčeho narazíme, vypnula motor a natáhla z okna ruku s baterkou. Jeli jsme pořád docela rychle, ale světlo baterky se nám vracelo od odrazek, takže poznala, kde je zatáčka. Byla dál, než jsem čekal. Prosvištěli jsme jednou zatáčkou a hned pak druhou, jen podle několika odlesků z baterky. Teprve potom znovu rozsvítila reflektory.

Ohlédl jsem se, jestli za námi někoho uvidím. „Setrásla jste je!“ řekl jsem.

„Možná,“ povídá. „To musíš poznat ty.“

Zkusil jsem najít, kde by mohli být, a podívejme, jiskřili tak slabě, že jsem měl co dělat, abych je vůbec našel daleko za námi. Rozdělili se, rozplizli se. „Rozjeli se všemi směry,“ řekl jsem.

„Takže jsem jich pár ztratili,“ říká. „Ale oni se nevzdají, to snad víš.“

„Vím,“ povídám.

„Ty jsi to nejdůležitější, co můžou ztratit,“ říká.

„A ty jsi dcera Ezauova,“ já na to.

„Ani ve snu,“ říká. „Jsem praprapravnučka Jacoba Yowa, který byl náhodou bioelektricky disponovaný. Když jsi vysoký a pohyblivý, můžeš hrát basketbal. Nic víc to není, jenom přirozená dispozice. Jenže on se zbláznil a začal všechny členy rodiny nutit, aby se brali jen mezi sebou. Namlouvají si, že jsou vyvolení Bohem, ale celou dobu nejsou nic jiného než vrazi.“

„Povídej mi o tom,“ říkám.

„Ty za to nemůžeš,“ říká mi. „Neměl jsi nikoho, kdo by tě učil. Tobě nic za vinu nedávám.“

Jenže já si to dával za vinu sám.

„Jsou to ignoranti,“ pokračovala dál. „Můj dědeček si ale řekl, že nechce pořád jenom číst v Bibli a zabíjet výběrčí daní, šerify a

všechny ostatní, kteří nám znepríjemňovali život. Chtěl zjistit, co jsme zač. A pak taky si nechtěl vzít tu cuchtu, kterou mu vybrali, protože nebyl nijak moc zaprášený. Proto odešel. Pronásledovali ho a pokusili se ho zabít, ale utekl jim a oženil se. Taky se dal na studium, stal se doktorem a svým dětem od malička vštěpoval, že musí zjistit, co to je, ta síla. Je to jako v těch starých báchorkách o čarodějnicích, které se na tebe rozčílí a začnou ti umírat krávy. Možná ani nevěděly, že to dělají. Přivolávání, kouzla k získání lásky, vábení, každý to trochu umí, stejně jako každý umí hodit míčem a občas dát koš, někteří lidé to jenom dovedou líp než ostatní. A lidé od papá Lema to dovedou nejlíp ze všech, čím dál líp, protože jsou k tomu šlechtění. Musíme to zarazit, chápeš to? Nesmíme jim dovolit, aby se naučili, jak se to dá ovládat. My o tom totiž dnes víme víc. Všechno je to spojené se schopností lidského těla hojit se. Ve Švédsku zkoušeli změnit proudy, aby to pomáhalo léčit nádory. Rakovinu. Opak toho, co jsi dělal ty, ale na stejném principu. Dovedeš si představit, co to znamená? Kdyby se jim to podařilo ovládnout, Lemovi lidé by mohli být léčitelé i vrazi. Možná by stačilo dělat to s láskou, ne se zlostí.“

„Ty holčičky v sirotčincích jste taky zabili s láskou?“ říkám.

A ona dál řídí, neříká nic, jenom řídí. „Sakra,“ říká pak. „Prší.“

Během dvou vteřin byla silnice kluzká. Zpomalila. Pršelo víc a víc. Když jsem se ohlédl, uviděl jsem za námi znovu reflektory. Byly daleko, ale viděl jsem je. „Máme je znovu v patách,“ povídám.

„Nemůžu jet rychleji, když prší,“ řekla.

„Na ně prší taky,“ namítl jsem.

„Při mé smůle ne.“

A já jsem řekl: „Uhasí to oheň. Tam, kde žijou.“

„To nevádí,“ říká. „Přestěhují se. Vědí, že jsme je našli, protože jsem tě odvezla. Proto se odstěhují.“

Omluvil jsem se, že mají kvůli mně nepříjemnosti, a ona řekla: „Nemohli jsme tě tam nechat umřít. Musela jsem tam jet a zachránit tě, jestli to půjde.“

„Proč?“ ptám se jí. „Proč byste mě nemohli nechat umřít?“

„Zkusím ti to říct jinak. Kdyby ses rozhodl, že s nimi zůstaneš, musela bych tam jít a zabít tě.“

A já jí na to povídám: „Vy jste královna soucitu, víte o tom?“ Chvilí jsem o tom přemýšlel. „Víte to, že jste úplně stejná jako oni?“ říkám. „Chtěla jste otěhotnět, úplně jako oni. Chtěla jste mě na chov, jako plemennýho hřebce.“

„Kdybych tě chtěla na chov, udělala bych to dnes ráno na tom kopci,“ říká. „Včera ráno. Ty bys to udělal. A nejspíš jsem tě k tomu přinutit měla, protože kdyby ses dal k nim, naše jediná naděje by byla mít tvoje dítě, ze kterého bychom mohli vychovat slušného člověka. Nakonec se ukázalo, že slušný člověk jsi i ty, takže jsme tě nemuseli zabít. Teď tě můžeme studovat a získávat nové poznatky od nejsilnějšího žijícího exempláře“ – nevím, jak se to říká, ale vy víte, co myslím. Nebo co tím myslela ona.

A já jí povídám: „Napadlo vás, že nemusím chtít, abyste mě studovali?“

A ona mi řekla: „Třeba na tom, co chceš, záleží asi jako na rybím pšouku.“ Tak nějak to aspoň myslela.

Někdy v tom okamžiku po nás začali střílet. Děšť neděšť, šlapali na to a přiblížili se k nám na dostřel. A nešlo jim to nejhůř, soudě podle první kulky, o který jsme věděli, protože rozbila zadní okno, prosvíštěla mezi námi a s prasknutím prorazila díрку v předním skle. Sklem se okamžitě rozběhly praskliny na všechny strany, takže neviděla a musela ještě víc zpomalit. A to znamenalo, že se dostali ještě blíž.

V tu chvíli jsme projeli ostrou zatačkou a naše reflektory ozářily skupinu mužů, kteří vyskakovali z auta s puškama v rukách. „Konečně,“ řekla. Z toho jsem pochopil, že to budou její lidi, kteří nám přišli na pomoc. Ale ve stejném okamžiku nám Lemovi lidi museli prostřelit pneumatiku, nebo to možná byla její chvilková nepozornost, protože přes sklo dobře neviděla, každopádně ztratila vládu nad vozem, dostali jsme smyk, převrátili jsme se a začali se kutálet. Převrátili jsme se snad pětkrát, bylo to jako ve zpomaleném filmu, valili jsme se dál a dál, dveře se otevíraly a ulamovaly, přední sklo praskalo a drolilo se, my viseli v popruzích, nemluvili jsme, jen možná já jsem opakoval: Proboha, nebo něco na ten způsob, a potom jsme do něčeho narazili a zůstali stát, takže to s námi uvnitř auta hodilo a bylo po všem.

Slyšel jsem zvuk tekoucí vody. Potok, napadlo mě. Můžeme se umýt. Jenže on to nebyl potok, byl to benzín, kterej vytékal z nádrže. A pak jsem zaslechl zezadu od cesty střelbu. Nevěděl jsem, kdo proti komu bojuje, ale kdyby vyhráli ti špatní, s potěšením by si nás opekli v krásným horkým benzínovým ohničku. Dostat se ven nevypadalo jako úkol, kterej by měl být zas až tolik obtížnej. Dveře byly pryč, takže jsme nemuseli vylézat oknem.

Převrátili jsme se na levý bok a její dveře byly tím pádem zaražený do země. „Musíme vylézt přes moje dveře,“ říkám. Měl jsem dost duchapřítomnosti, abych se nejdřív zahákl jednou rukou o hranu střechy a teprve potom odepnul pásy. Pak jsem se vytáhl ven a zůstal dřepět na boku auta, abych mohl natáhnout ruku dolů a pomoci jí ven.

Jenže ona nevyhlázala. Zakřičel jsem na ni, ale neodpověděla. V první chvíli jsem si myslel, že je mrtvá, ale pak jsem si všiml, že jiskry v sobě ještě má. Je zvláštní, že do té doby jsem si u ní žádných jisker nevšiml, protože mě nenapadlo se po nich dívat, ale teď jsem je viděl, přestože byly slabé. Zase tak slabé ale nebyly, činily se, jako by se snažila uzdravit. Bublání pokračovalo a všechno bylo cítit benzínem. I kdyby nikdo nepřišel dolů a nezapálil nás schválně, viděl jsem ve filmech dost bouraček, abych věděl, že auto může začít hořet i bez sirky. Určitě jsem nechtěl být blízko toho auta, jestli začne hořet, a taky jsem nechtěl, aby ona byla v něm. Ale nenapadlo mě, jak slézt dolů a vytáhnout ji ven. Abyste věděli, nejsem žádná pápěrka, ale taky nejsem Superman.

Připadalo mi, jako bych tam seděl dobrou minutu, než mi došlo, že ji přece nemusím tahat mou stranou auta, ale mohl bych ji vytáhnout předkem. Celý přední sklo bylo pryč a střecha byla zmáčknutá jenom trochu, protože auto mělo ocelovou výztuž – chytřej nápad, dát dovnitř výztuž. Seskočil jsem na zem. Teď zrovna nepršelo, ale pršelo předtím, takže bylo kluzko a mokro. Nebo možná bylo kluzko od toho benzínu, nevím. Obešel jsem auto zepředu, vylezl k přednímu oknu a botou vymetl střepy. Pak jsem vlezl zčásti dovnitř, podebral ji a rozeplnul jí pásy. Zkusil jsem ji vytáhnout ven, ale zaklínila se nohama pod volantem a trvalo to celou věčnost, bylo to hrozný, celou dobu jsem poslouchal, jestli uslyším její dech, ale

nedýchala a já byl čím dál zděšenější a zoufalejší, myslel jsem jenom na to, že musí žít, nemůže být mrtvá, právě mi zachránila život a teď byla mrtvá, to přece nemohlo být možný, musel jsem ji z toho auta vytáhnout, i kdybych jí při tom měl zlomit nohy, ale žádný nohy jsem lámat nemusel, konečně vyklouzla a já ji odtáhl od auta pryč. Nezačalo hořet, ale nemohl jsem vědět, jestli ještě nezačne.

V tu chvíli mi záleželo jenom na ní jak tam leží bezvládně na trávě, nedýchá a krk jí vůbec nedrží hlavu, a tak jsem ji objal a rozbřečel se, bez sebe vztekem a strachem, a oba jsem nás přikryl jiskrama, jako by to bylo jedno tělo, úplně obalený, brečel jsem a opakoval: Žij! Nemohl jsem jí ani říkat jménem, protože jsem nevěděl, jak se jmenuje. Víím jenom to, že jsem se třásl, jako by mi byla zima, a ona se třásla taky, ale teď už dýchala a kňourala, jako když se šlápne na štěně, a ty jiskry nás dál oba obtékaly. Měl jsem pocit, jako by mě někdo úplně vycucal, jako bych byl mokrej ručník a někdo mě vyždímal a odhodil do kouta, a pak už si nevzpomínám na nic, dokud jsem se neprobudil tady.

Co jsi při tom cítil? Co jsi jí udělal?

Když jsem ji přikryl tím světlem, měl jsem pocit, jako bych přebíral to, co mělo dělat její tělo, jako bych ji uzdravoval. Možná mě to napadlo proto, že o uzdravování mluvila, když předtím řídila auto, ale když jsem ji vytáhl ven, tak nedýchala a pak najednou dýchala. Proto chci vědět, jestli jsem ji uzdravil. Protože jestli se uzdravila, když jsem ji obalil vlastním světlem, možná jsem nezabil ani tátu, protože když jsem ho táhl z toho domu, bylo to něco podobnýho, myslím, že to bylo něco podobnýho.

Mluvíím už dlouho a vy jste mi pořád neřekli nic. I kdybyste si mysleli, že jsem jenom vrah, a chcete se mě zbavit můžete mi snad říct, co s ní je. Žije?

Ano.

Tak proč potom ji nemůžu vidět? Proč tu není s vámi ostatními?

Byla na operaci. Nějaký čas to potrvá, než se uzdraví.

Ale pomohl jsem jí? Nebo jsem ji křísnuł? Musíte mi to říct. Protože jestli jsem jí nepomohl, budu nejraději, když v té vaší zkoušce neobstojím a zabijete mě, protože mě nenapadá jedinej

rozumnej důvod, proč bych měl žít, když nedovedu nic jinýho než zabíjet lidi.

Pomohl jsi jí, Micku. Ta poslední kulka ji zasáhla do hlavy. Proto havarovala.

Ale vždyť nekrvácela!

Byla tam tma, Micku. Neviděl jsi. Sám jsi byl celý od její krve. Ale na tom teď nezáleží. Tu kulku jsme jí vyndali. Pokud je nám známo, k poškození mozku nedošlo. Mělo k němu dojít. Měla být mrtvá.

Takže jsem jí vážně pomohl.

Ano. Ale nevíme jak. Znáš to, vypráví se různé věci o tom, jak uzdravuje víra a podobně. Příkládání dlaní. Možná je to stejné jako to, co jsi udělal ty, splynutí biomagnetického pole. Spousta věcí zatím nedává smysl. Nedovedeme pochopit, že by nepatrné množství elektřiny v lidské bioelektrické soustavě mohlo někoho ovlivnit na vzdálenost stovek mil, ale tebe zavolali a ty jsi přišel. Potřebujeme tě zkoumat, Micku. Nikdy jsem neměli někoho tak dokonalého jako ty. Po pravdě řečeno, možná někdo jako ty zatím nebyl. Nebo je možné, že všechna uzdravení v Novém zákoně –

O žádných zákonech už nechci slyšet. Papá Lem mi o všech zákonech řekl právě tolik, kolik potřebuj u vědět.

Pomůžeš nám, Micku?

Co by to mělo být?

Dovolit nám, abychom tě zkoumali.

Klidně si mě zkoumejte.

Možná nám nebude stačit zkoumat pouze to, jak lidi uzdravuješ.

Nikoho kvůli vám zabíjet nebudu. Jestli mě zkusíte přinutit, abych někoho zabil, začnu zabíjet vás, abyste mě museli zabít, protože jinak byste si životy nezachránili, je to dost jasný?

Uklidni se, Micku. Nerozčiluj se. Máme dost času na to, abychom si o tom promluvili. Jsme dokonce rádi, že nechceš nikoho zabíjet. Kdyby se ti to líbilo, nebo kdybys to nedokázal v sobě ovládnout a dál bys zabíjel bez rozlišení každého, kdo tě rozčilil, svých sedmnáctých narozenin by ses nedožil. Jsme sice vědci, nebo se přinejmenším dozvídáme dost, abychom mohli začít vědci být, ale v první řadě jsme lidé a nacházíme se ve válce, ve které jsou zbraněmi

děti jako ty. Kdyby se jim podařilo někoho jako ty získat, aby s nimi zůstal a pracoval s nimi, mohl by nás vypátrat a zničit. To od tebe čekali.

To je pravda, papá Lem o tom mluvil. Nevím, jestli jsem se o tom předtím zmínil, ale řekl, že děti Izraele měly pobít všechny muže, ženy a děti v Kenaanu, protože uctívající model museli ustoupit dětem Boha.

A proto se naše větev rodiny odtrhla. Neviděli jsme v tom tak úžasný nápad, vyhladit celé lidstvo a nahradit je smečkou vraždících, v incestu žijících náboženských fanatiků. V posledních dvaceti letech se nám dařilo bránit jim, aby někoho, jako jsi ty, získali, protože děti, které byly natolik silné, že je museli dát pryč, aby je vychovali jiní, jsme povraždili.

Kromě mne.

Je to válka. Nebylo nám příjemné zabíjet děti. Ale je to stejné jako bombardovat místo, kde tvoji nepřátelé staví tajnou zbraň. Životy několika dětí – ne, to bych lhal. Skoro to rozdělilo i nás samotné, jak jsme se o to hádali. Nechat tě naživu – bylo to obrovské riziko. Pokaždé jsem hlasoval proti. A neomlouvám se ti za to, Micku. Když teď vím, co jsou zač, a když ses rozhodl odejít, jsem rád, že jsem prohrál. Ale bylo to veliké nebezpečí.

Ted' už další děti do sirotčinců dávat nebudou. Nejsou tak hloupí.

Ale my teď máme tebe. Třeba se naučíme, jak by je šlo zastavit. Nebo jak uzdravovat lidi, na které zaútočí. Nebo jak poznávat jiskření, jak tomu říkáš, na dálku. Možností je spousta. Ale může se stát, Micku, že jednou v budoucnu budeš naší jedinou zbraní. Chápeš to?

Nechci to.

Já vím.

Vy jste mě chtěl zabít?

Chtěl jsem před tebou ochránit lidi. Bylo to nejbezpečnější. Jsem opravdu rád, Micku, že to dopadlo takhle.

Nevím, jestli vám mám věřit, pane Kaisere. Jste výborný lhář. Celou dobu jsem si myslel, že jste na mě tak hodný proto, že jste prostě dobrý člověk.

To on je, Micku. Je to hodný člověk. A taky po čertech dobrý lhář. Potřebovali jsme, aby člověk, kterého na tebe nasadíme, měl obě tyto vlastnosti.

Ted' je to stejně passé.

Co je passé?

Zabíjet mě. Nebo ne?

To zaleží na tobě, Micku. Kdyby na tebe něco přišlo a postavil ses proti nám nebo kdybys začal zabíjet lidi, kteří nemají nic společného s touto naší válkou.

To neudělám!

Kdybys to udělal, Micku. Nikdy není pozdě tě zabít.

Mohl bych ji vidět?

Koho?

Tu paní z Roanoke! Není načase, abyste mi řekli, jak se jmenuje? Pojd'. Řekne ti to sama.